

KAMNISKI

TEKSTILEC

LETNIK XXVI • LETO 1988

ŠTEVILKA

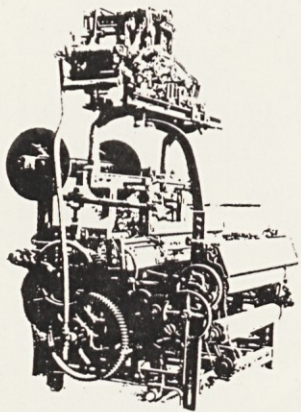
5-6

Svilanit 40 LET

Vsebina:

Osrednja tema:	
Zobni direndaj v domači štalci	1
Proizvodna dogajanja:	
Razširitev konfekcije frotirja	4
Obisk mednarodnega sejma »IMB« v slikah	5
Na sindikalnih rajžah:	
Lep dan v Bistri in ob izviru Ljubljanice	7
Dva dni v »zlati« Pragi	10
Češka po moje	11
Iz dela DPO in društev:	
Po poti inovacij k boljšim rezultatom	13
Svilanit v luči novih ukrepov	13
Gasilske vaje letos drugače	14
Kako »drago« bomo letovali	14
Športne novice:	
Odlični kegljači na XXI. tekstiliadi	15
Kdor duha ima, ta tenis igra	16
Upokojili so se:	
Ana Alpner, Marija Pibernik, Ani Vogel, Franc Benda, Slavka Osolnik, Milena Koncilja	18
Dobrodošli med nami:	
Rajko Zadavec	19
Za spominski album	20

»KAMNIŠKI TEKSTILEC«
Letnik XXVI. št. 5-6 1988
Glasilo delovne organizacije
»SVILANIT« Kamnik

Glasilo urejuje uredniški odbor
Jože Nograšek, Anton Jerman, Sonja Benkovič,
Janez Kimovec, Marinka Pinterič
Odgovorna urednica: Mija Senožetnik
Tehnični urednik: Ivana Skamen in
Andrej Verbič
Naklada: 900 izvodov
Grafična izvedba: Franjo Jereb - Idrija

GOSTU LAHKO POGRNEM PRAŽNJI PRT, LAHKO PA GA PUSTIM ZA ČRVIVO MIZO . . .

Lepa je ta moja dežela na sončni strani Alp. Toliko lepote na majhnem prostoru. Raznoterosti, ki se ne ponavljajo. Vse to lahko radodarno ponudimo gostu ali pa ljubosumno zadržimo zase.

Lahko mu prijazno zaželimo dober dan ali pa zlovoljno odidemo mimo.

Mimogrede mu lahko povemo, da samo pri nas raste Blagajev volčin, ali pa tisto pravljico o Zlatorogovem kraljestvu. Lahko nas pa to prav nič ne briga; saj je vseeno, ali tujec to ve ali ne.

Gostu lahko odrežemo debelo »kajlo« domačega kruha in mu natočimo tiste kapljice, ki je polna sonca, ali pa ga pustimo lačnega. Lahko mu . . . ali pa ne . . .

Teh »lahko« je nešteto.

Če jih bomo uresničili samo drobec, potem bomo bogatejši. Tako in drugače. Bo že držalo: turizem smo ljudje in turizem nas bogati.

Turizem nas bogati

Slovenija

Kaj se skriva za vrati brez napisa

ZOBNI DIRENDAJ V DOMAČI »ŠTALCI«

Osrednja tema

Za vrati brez napisa je sobica, v kateri vonj ne da slutiti, kaj se skriva za naslednjimi vrati. Sobica je majhna, zato že nekaj ljudi v njej daje občutek gneče. A po obrazih čakajočih ni težko ugotoviti cilj njihovega »posedanja« v mali sobici. Nenavadno polna lica, usta, za katerimi se skrivajo škrbati nasmehi in drobcen strah v očeh jih izdajajo, da čakajo – seveda na kaj drugega le, kot na stol, ki se ga vsi, bolj ali manj, bojimo kot hudič križa.

Zdravstvenim domom Kamnik in kasneje tudi s sosedo Eto. Majčkeno bomo še »pošinfali« cene, ob katerih bomo močno zajemali sapo in si od-dahnili ob spoznanju, da je »socialna cena« (zdravstvena participacija, pro-

A pravi balzam strahopetnim mislim je prijazno temnolaso dekle, ki zmanjšuje strah in trepet pred terapevtskim stolom. Zaradi nje je brnenje svedrov manj grozljivo in ob pogledu na klešče v njenih rokah, ne pademo v nezavest. Odkar je dr. Zorka potrkala na naša vrata, je zobna čakalnica vedno polna in »mučilni« stol kar naprej zaseden.

Ampak to zadovoljstvo ima majceno napako: čakanje v vrsti, ki je daljša še zaradi »delovnih sotrpinov« iz Ete, ki so se nam pridružili pred dobrima dvema letoma zaradi racionalne izkoriščenosti ambulate in zmanjšanja stroškov.

Še pomnite tovariši in tovarišice, ko smo si pred leti izmišljali sto in več zvijač, da bi napolnili čakalnico; velikodušno smo opozarjali na posledice zanemarjanja zob, vabili, prosili in silili na sistematske preglede v ambulanto. Uspeh ni bil kronan s kakšno blestečo oceno.

A stvari so se skoraj čez noč obrnile na glavo, ko smo v zobno ambulanto pripeljali »konkurenco« iz sosednje Ete. Naše zanimanje je kar naenkrat naraslo in marsikateri jezni pogled je padel na nič krivega soseda. Kar naenkrat smo hoteli imeti zobno ambulanto, ki nam dve leti sploh ni bila pri srcu, samo zase. Le spomnimo se teh časov in jih ohranimo v spominu, saj je težko verjeti, da se bodo še kdaj vrnili, tako prijazno ponujeni »biserčki zobozdravstvenih uslug« na pladnju.

Ker so zadnje čase govorice o prezasedenosti ambulate, o dolgotrajnem čakanju na vrsto pred vrati ambulate, daljšim od dovoljene odsotnosti z dela, dosegle nevarno temperaturo in bi komu v čakalnici od bolečin in nervoze utegnili »zakuhati«, bo današnja osrednja tema posvečena prav temu »kurjemu očesu«. Stvari bomo skušali postaviti na pravo mesto in reči »bobo bob«. Nepoznavanje nekaterih dejstev je že velikokrat povzročilo

Dekle s prijaznim obrazom in nežno roko – to je dr. Zorka

jezo, ta pa škoduje, pa od nje tudi raste r... Temeljito bomo torej pogledali v malo sobico v pritličju »hiltona«, v kateri »diši« po dobrotah iz menze (edinstvena zobna čakalnica, v kateri ni ne duha ne sluha po razkužilih in drugih grozljivih zobnih zvarkih...), odprli vrata tudi v naslednjo: tu sredi sobe kraljuje udoben stol, na katerem zavzemamo vse mogoče »vesoljske položaje« z namenom, da bi zobne razgrajače odkrili in jih za večno prepodili. Menda je eno naših sodelavk že celo prekucnil na glavo, če zgodba ne skriva resnice in se je od strahu sama zvrnila na tla...

Pokukali bomo tudi v papirje, v katerih piše, kako smo se pred leti pogodili z

sim) iz lastnega žepa miloščina, v primerjavi z vrednostmi zobozdravstvenih točk, s katerimi se obračunava delo in material v zobni ambulanti. In razvezali bomo krila strahu, imenovane AIDS, ki vedno globlje prodira tudi v zobne ambulate. Kaj bomo v Svilanitu storili, da bi ušli pred nevarnostjo »moderne kuge«, ki grozi?! Vabljeni torej v družino mojemu persu v osrednjo temo, ki je pred vami.

Pisalo se je leto 1983,

ko smo si delavci s podpisom samoupravnega sporazuma, kot se strokovno zdaj imenujejo vsi napisani dogovori med več organizacijami (nič

manj niso držali tisti iz starih časov, ki so se sklepali kar s trdnim stiskom rok), izpolnili dolgoletno željo po lastni zobni ambulanti. Tako smo se za vse večne čase izpisali iz liste čakajočih v kamniškem zobozdravstvenem domu, po kateri si prišel na vrsto po dveletnem čakanju, če si imel srečo. Nič več nismo hoteli pustiti času čas, ki ima za zobe seveda žalostne posledice. Rečeno storjeno: *kot mizica pogrni se, so se odprla vrata zobni ambulanti in to kar v domači »štalci«*. Mizica je bila pogrnjena, pogrinjek pa nas je stal: dodelitev dvosobnega stanovanja zobozdravniku, odstop devizne pravice Zdravstvenemu domu za nakup aparature za rentgensko slikanje, zasedba dveh prostorov za obratovanje ambulante in vsak mesec zaradi »luksusa« (popravilo zob po želji, ob vsakem času) kritje stroškov zobozdravstvene ekipe v višini 50%. A za pogrnjeno mizico je prihajalo premalo »gostov«. Iskali smo vzroke za slab obisk v ambulanti: – je bila kriva temu slaba osveščenenost ljudi za zdravje zob – je bil red v zvezi z obiskom zobne ambulante zabeljen s prevelikim številom kazenskih točk – je bil morda neustrezen čas obratovanja???? Ugibali smo, tuhtali in končno po treh letih le »iztuhtali«, da smo naredili napako v »pogrinjku« samem. Pred njim smo se lahko zmišljevali po mili volji, »špricali« naročene ure in se brez opominov, ukorov in izključitev prepisovali v nedogled. Svoje je prispeval seveda tudi »kazenski red« obiskov (zaradi odhajanja z dela), pri katerem smo kasneje malo popustili in delavcem za »milo kazen« omogočili obisk pri zobozdravnici.

Končno smo se srečali z logiko ekonomike tržišča

in uvedli konkurenco iz sosednje Ete ter v leto 1986 zakorakali po novih taktih samoupravnega sporazuma z novim partnerjem, ki je prispeval k zmanjšanju stroškov. V »španoviji« z Eto smo se bolj približali normativu števila pacientov, ki naj bi jih zobozdravstvena ekipa pokrivala in ubili dve muhi na en mah: zmanjšal se je obseg kritja lastnih stroškov na račun večjega števila ljudi, del stroškov (za 30% kapacitet) pa je zdaj pokrivala Eta za svoje delavce. Od tedaj dalje nas stane zobna ambulanta 721 točk mesečno.

A to še ni vse; ob uvedeni konkurenci se je zanimanje naših delavcev povečalo in ambulanta je po treh letih životarjenja začela utripati normalno. S prihodom dr. Svatine je utrip poskočil in se v zadnjem času približal rizični meji infarkta. Število pacientov se je približalo številki dvajset na dan, kar je našima sodelavkama iz zobne

Se za nasmeški skriva strah?

ambulante povzročilo ogromno dela in sta si namesto pohvale *nakopali grajo zdravstvenega doma in zdravstvene skupnosti* zaradi prekoračitve plana in s tem povezanih stroškov. V prvem trimesečju letošnjega leta sta imeli na

»delovnem« obisku kar 600 Svilanitovih pacientov in »pridelali« 8200 točk, ki so stale 15.420.173 din (beri debelo milijardo in pol starih din). Po dogovoru je naša tovarna pokrila stroške v višini 721točk x tri (mesece), kar po-

Da ne bo naš košček sveta vse manjši . . .

Strah pred boleznijo je imel vedno velike oči. In okoli njih globoke temne sence skrbi. Ne razlikuje se med otroki in odraslimi, med rosnimi in zreli leti. Pri vseh je njegova globina oči kot brezno z grozljivimi sencami, ki zatirajo pot soncu življenja.

A čuden je ta strah. Ne zaznavamo ga zavestno, ko smo zdravi, ko je čas, da bi temni plati življenja ne pustili blizu z zdravim načinom življenja. Silovito nas prevzame šele, ko se slabo počutimo. Otrok že ob najmanjši temperaturi prestrašeno zre materi v obraz in nemo sprašuje: »Bom umrl?!« Tudi odrasli vedno pomislimo, da se za nedolžnimi bolezenskimi znaki skriva neozdravljiva bolezen, ki lahko prekine življenjsko nit.

A zdi se, da v zadnjem obdobju strah pri zdravem človeku le dobiva drugačne dimenzije. Kdaj pa kdaj le koga, ki pretirava pri hrani in nemočen za karkoli obsedi za mizo, ki je bila še pred nekaj minutami preobložena, prešine misel, da ni bilo potrebno zbasati vase vse, kar je bilo na mizi. In zdi se, da si marsikdo že privoščiti temeljit sprehod v gozd, da bi se otrsela odvečne nevarne stresne energije, ki nam jo življenjski tok vsak dan ponuja v izobilju. In zdi se tudi, da nas je vsak dan bolj strah pred neozdravljivo boleznijo – AIDSOM. A tu človek lahko kaj malo stori, ali pa!

AIDS – ne okužimo se zaradi nevednosti

Da ne bo postal zaradi boleznijo naš košček sveta vse manjši, da se ne bomo okužili zaradi nevednosti, je naslednja petminutna šola namenjena boleznijo, ki s strahom navdaja odrasle in otroke.

Kaj je AIDS? Je bolezen, pri katerem človek izgubi svojo naravno odpornost, to je obrambno zmožnost pred okužbami. Zaradi zmanjšane odpornosti postane človek dovzetnejši za najrazličnejše okužbe ali rakasta obolenja, ki zdravega človeka ne bi prizadele v tako težki obliki.

Kaj povzroča AIDS? Povzroča ga virus, ki se imenuje HIV. Virus lahko v človeku dalj časa miruje. Tak človek je »zdrav nosilec« brez znamenja boleznijo, vendar ga moramo smatrati za kužnega. Čas okužbe z virusom do pojava bolezenskih znakov (inkubacijska doba) je od šest mesecev do pet let ali še več.

Kako virus deluje? Ko virus prodre v celico, se vgradi v njeno dedno snov. Virusi se v celici množijo, iz nje izstopijo in okužijo nove celice.

Kakšna so znamenja boleznijo? Slabo počutje, dalj časa povišana telesna temperatura, driska, hujšanje, nočno potenje, otekle bezgavke; pljučnice, ki so težko ozdravljive in se rade ponavljajo; pogoste okužbe z glivicami (npr. soor).

meni dobrih petsto starih milijonov, ostali, večji del, ki se suče okoli stare milijarde, pa Zdravstvena skupnost Kamnik. Zaradi pridnosti (njune in naše), sta prekoračili plan zobozdravstvenih storitev v točkah s številko 3000, kar predstavlja skoraj dvome-sečni plan storitev.

Stanje je spravljal v obup asistentko Zdenko in dr. Zorko, pa tudi čakajočim za vrati je šlo čakanje v škodo potrpljenja in izgube delovnega časa.

Kako se izogniti ambulantnemu infarktu?!

Pritisk Svilanitovih delavcev in preko-račitev opravljenih storitev na eni strani, na drugi strani pa neizpolnjevanje planskih obveznosti do Etinih delavcev, ki so menda manj navdušeni nad zobozdravstvenimi uslugami in bolj neradni obiskovalci ambulante (verjetno gre za podobne težave ob *mizici pogrnj se*, kot pred leti pri naših), je situacijo kar naenkrat pripeljalo do vrelišča. Naši delavci se niso mogli na novo naročiti (razen nujnih primerov) in sta jih morali naši sodelavki, čeprav neradi, odklanjati, medtem ko sta zaman čakali Etine delavce, ki so bili zaradi izpolnitve plana naročeni pogosteje. Seveda se je marsikateremu našemu sodelavcu zdelo naravnost trapasto moledovati

za sprejem ob istočasnem praznem stolu, ki naj bi ga zasedel Etin delavec. Ja, včasih je »španovija« zares taka, kot pravi stari ljudski pregovor, da v njej še pes »crkne«.

Kakorkoli že, pred nekaj tedni smo stisnili glave vkup in si povedali kar nas je žulilo, seveda predvsem z namenom, da bi nepotrebne žulje čimpreje zacelili in uvedli v našo ambulanto red dela in čakanja, ki bo dostojen vseh.

Paket ukrepov ni tako strašen . . .

S 1. junijem 1988 se bo naročanje delavcev omejilo na število *osem* dnevno (pet Svilanitovih in trije Etini). To pomeni, da bo vsakemu pacientu posvečeno pol ure časa. Nov »vozni red« naročanja bo imel več *prednosti*: omogočil bo normalno delo zobozdravstvene ekipe, naročeni pacienti bodo hitreje »obdelani«, vrste v čakalnici bodo odpadle, »knjiga naročanja« pa ne bo takšen »bav-bav« kot v zdravstvenem domu, saj bomo na vrsto čakali le Svilanitovi in Etini delavci. Seveda pa ob tem *ne bodo zapostavljeni oz. ogroženi nujni primeri*, saj bodo po oceni zobozdravnice na vrsti takoj ali v času, ki ne bo ogrožal zdravja zob. Torej bodo vsi preveč načeti zobje pravočasno pozdravljeni, ali zunaj.

Da terapevtski stol ne bo prazen

zaradi nepravočasnega prepisa pacienta (kajti zdaj bo zanj rezervirano kar pol ure časa), bo tudi na tem področju uvedena strožja disciplina. Prvi neopravičeni izostanek mu bo »spregledan«, ob drugem neopravičenem izostanku pa se bo pacient zapisal v »knjigo čakanja«, seveda prav na zadnje mesto. Za pravočasni prepis se bo štel, če bo javil odsotnost vsaj en dan pred naročenim terminom v zobno ambulanto, izjemoma tudi v kadrovski oddelek.

Ampak, ker smo v zadnjem času kar disciplinirani glede obiska v ambulanti ob naročeni uri, pričakujemo, da bo tako tudi naprej in da ne bo prihajalo do nepotrebne razburjanja in jeze.

Manj pacientov še iz drugega zornega kota

Naročanje manjšega števila pacientov pa ima še drug pomemben vidik zaščito pred okužbo z AIDS-om.

Preventivni ukrepi so se tudi v zobnih ambulantah poostri in je potrebno za vsakega pacienta uporabljati steriliziran pribor, kozarec z vodo je za enkratno uporabo . . .

Ker je torej možna okužba tudi z iglami in drugimi ostrimi predmeti, ki so

Kakšna je možnost, da se bo pri okuženih osebi razvil AIDS? Po dosedanjih podatkih kar polovica ljudi, ki so se okužili s HIV, zbolijo v prvih petih letih po okužbi.

Kako se virus prenaša? Do okužbe pride samo tedaj, če virus pride v kri – s spolnimi odnosi z okuženimi osebami – z *brizgalkami in drugimi ostrimi predmeti, ki so bili v stiku z okuženo krvjo*; s prenosom z okužene matere na otroka v nosečnosti, med porodom in pri dojenju.

Z virusom, ki povzroča AIDS, se ne moremo okužiti: Pri posegih v zdravstvenih organizacijah, pri dajanju krvi in prejemanju krvi za transfuzijo ter pri presaditvi organov, pri družabnih stikih v družini, na delovnem mestu, v javnih lokalih, na prevoznih sredstvih, v šoli in drugih kolektivih, pri rokovanju, s hrano, z vodo, v bazenih, po zraku, z dotikom z živalmi in s piki mrčesa.

Kaj moramo in česa ne smemo storiti? Dokler ne bo odkrito cepivo in učinkovito zdravilo, je poglobljeno preprečevanje (preventiva).

Preventivni ukrepi, ki jih izvaja zdravstvena služba:

- preiskovanje krvi in krvnih sestavin na prisotnost protiteles za virus;
- razkuževanje pribora za zdravstvene osebe ter uporaba igel, brizgalk in drugega materiala za enkratno uporabo;
- prosvetljevanje in zdravstvena vzgoja prebivalstva.

Preventivni ukrepi, ki jih moramo izvajati vsi spolno aktivni moški in ženske. Izogibajmo se spolnih odnosov z osebami, ki jih ne poznamo, oziroma ne poznamo njihovega zdravstvenega stanja. Pri spolnih stikih se izogibajmo zlasti odnosov v zadnjik in usta. Zapomnimo si, da se pri pravilni uporabi kondoma (preservativa) močno zmanjša možnost okužbe. **Preventivni ukrepi za osebe, pri katerih obstaja možnost, da so bile že izpostavljene okužbi.**

(homoseksualni ali biseksualni moški, ki so pogosto menjavali spolne partnerje; osebe odvisne od droge, ki si jo dajejo v žilo; spolni partnerji navedenih oseb);

– omejite število spolnih partnerjev in pri spolnih odnosih zmeraj uporabljajte kondom (perservativ),

– ne izmenjujte igel in brizgalk, če se mamilom ne morete upreti. Uporabljajte le igle in brizgalko za enkratno uporabo;

– ne posojajte in ne izposojajte si predmetov za osebno higieno: britvic, škarij, zobnih krtačk, rezil in drugih ostrih predmetov;

– par, ki si želi otroka, naj pred spočetjem opravi ustrezne preiskave;

– ne darujte krvi, tkiv, organov, semena. Življenje z okuženimi osebami ni nevarno za nikogar, ki prihaja z njimi v stik pri običajnem družinskem življenju.

Če bi želeli še kaj zvedeti, vprašajte svojega zdravnika, ki vam bo odgovoril sam, ali pa vas bo napolnil k ustreznemu strokovnjaku.

Kaj moramo vedeti, da bomo preprečili nepotrebno vznemirjenost? Da bi s temi vrsticami preveč ne vznemirili krvodajalcev, je potrebno povedati, da so le-ti pri odvzemu krvi povsem varni, saj se uporabljajo že nad 20 let igle in ves pribor za enkratno uporabo. A obstoja tveganje pri transfuzijah v deželah, kjer ni obvezna preiskava darovane krvi.

Kakšna je razlika med našo teorijo in prakso, je povedal direktor Zobne klinike Kranj dr. Franc Porenta. Če bi dosledno izpolnjevali normative za zaščito proti aidsu in hepatitisu B (vrsta zlatenice), bi potrebovali za zaščito vsakega pacienta 2.100 milijonov dinarjev, kar je sedemkrat več denarja, kot ga prejme poliklinika za vse svoje delo. Dr. Porenta pravi, da se v razvitem zahodnem svetu sicer ravna po teh normah, pri nas pa si tega zaradi stroškov ne da zamisliti. Rešitve pa so. Morali bi spremeniti našo doktrino zdravljenja, zmanjšati število pacientov v delovnem dnevu ter opraviti ob enem obisku čimveč posegov. Tako bi porabili manj zaščitnih sredstev, vendar bi bila kljub vsemu ena plomba še vedno dvakrat dražja kot sedaj. Nas bo aids prisilil v drugačno razmišljanje?

CENE V TOČKAH

Kako dragi so materiali za popravilo zob in koliko je vredno delo zobozdravstvene ekipe? Naj nam naslednji prikaz vrednoti v točkah odgovori na naša vprašanja, pripomniti pa je potrebno, da se vrednost točke spreminja, oziroma »draži«. »Aprilska vrednost« je zaenkrat še v veljavi in znaša **2417 din**, a prav gotovo pri tej ne bo dolgo ostalo glede na »skoke« zadnjih podražitev:

Stomatološki pregled	3,70 točk
Obsevanje	1,50 točk
Odstranjevanje oblog	3,16 točk
Zdravljenje dlesni	1,58 točk
Lokalna anestezija	0,95 točk
Lokalna infiltracija	1,58 točk
Mali operativni poseg	3,16 točk
Ekstrakcija (odstranitev enokoreninskega zoba	1,58 točk
Ekstrakcija večkoreninskega zoba	3,16 točk
Kompl. ekstrakcija zoba	9,48 točk
Zalivka na eni ploskvi	4,74 točk
Zalivka na dveh ploskvah	6,32 točk
Zalivka na treh ali več ploskvah	12,46
Zdravljenje gangrene in polnjenje po kanalu	15,80 točk
Fiksna protetika	
Prevleke	od 43,52 do 54,80 točk
Snemna protetika	
Totalna proteza	91,80 točk
delna proteza do 10 čl.	113,82 točk
Zaht. proteza z več elementi	123,10 točk
Vlita kovin. proteza	192,22 točk

Če nam množenje ne dela preglavic, smo si tako lahko izračunali, da po trenutno veljavni vrednosti točke stane na primer: totalna proteza 212.700 din, delna do deset členov 263.720 din, zahtevnejša z več

elementi 285.227 din. Posegi brez tehnike so seveda cenejši in stane na primer puljenje zoba od 3.660 din do 22.000 din, odvisno od tega, kakšno korenino ima »nebodigatreba«. Zalivka ali po domače plomba je vredna: najmanjša 10.982 din, največja pa 29.286 din. Ostale cene si lahko izračunamo sami in jih primerjamo s stroški participacije, ki jo poravnamo za opravljen poseg v zobni ambulanti.

A ob tem si obudimo prispevek, objavljen v Informatorju in Kamniškem občanu – »Bele zvezdice, zakaj ste tako draga?« Ta namreč zgovorno priča, da v primeru nadstandardnih storitev (zalivke s heliomatom, mostički spredaj, če manjka »samo en« zob in zadaj če manjkata »samo dva« zoba), plačamo polno ceno storitev, torej ne le participacijo oziroma soudeležbo, ki je bistveno nižja od prave cene. V primerih »luksusa« veljajo cenev točkah, kot so zapisane, v primerih, ko smo upravičeni do participacije pa se prispevek giblje od 7% do 8% dejanske cene.

Zato bi ne bilo napak, če bi ob vsakokratni spremembi vrednosti točke uporabnike »bolečih« točk obveščali, da bi od presenečenja kdo ne storil enako kot pred meseci naš sodelavec, ki je pred ceno lastnega mostička pobegnil iz ambulante.

Vsem upravičencem in neupravičencem v »tolažbo«, drugim pa v »pogubo« še primer: cena delne proteze do 10 elementov je zdravstveno skupnost stala 222.176 din, lastnik novih »elementov« v ustih pa je zanjo prispeval 17.000 din. Za dve fasitni prevleki je znašal dejanski strošek 213.939 din, participacija zanjo pa je znesla 16.800 din.

Dejansko višino stroškov je v teh primerih plačala Zdravstvena skupnost, ker sta bila po standardu lastnika upravičena do proteze in prevleke in sta samo krila le minimalni strošek za storitve; če pa bi pomenili storitvi za naše zobe nadstandardni »luksus«, bi strošek v celoti pokrili sami.

bili v stiku z okuženo krvjo, ni izključena možnost okužbe pri posegu v naše zobe. Zato sem v tem prispevku namenila daljše poglavje o nevarnosti, ki preži tudi iz male sobice v pritličju upravne zgradbe.

Da bi preventivo še povečali,

smo se z Zdravstvenim domom in dobaviteljem zobotehničnih instrumentov že dogovorili za dodaten nakup pripomočkov in sterilizatorja, imenovanega kavoklav. Stroške bomo prevzeli s sosedo »Eto«, obema pa bi nam ne smelo biti žal denarja, potrebne za zaščito pred »kugo« današnjega dne.

Tik pred oddajo prispevka v tisk Ljubljanski dnevnik poroča, »Svilanit press« pa povzema: *Položaj našega zdravstva ni prav nič zavirljiv, lahko rečemo, da je tik pred zlomom* (v Sloveniji smo v minulem letu pridelali 54,35 milijarde dinarjev izgub, te pa se v letošnjem letu še povečujejo). *Gotovo je, da brez varčevanja ne bo šlo, čeprav ga bomo uporabniki, vajeni višjega standarda, težko prenesli.*

Tudi zobozdravstvo je del zdravstva, kjer bo sprejem ukrepov neizogiben. Predlagana participacija – 40 % cena storitve za konservativo in 60 % protetičke – bo za mariskateri delavski žep prehud izdatek!

Praden zapremo vrata malih sobic v pritličju

le še to; spoštujmo naš mali prostor, v katerem si utiramo pot k zdravim zobem. Ne pustimo času čas, ko gre za naše zobe in naj bodo naši zdravi »žeblički« v ustih vsakdanja skrb ter predvsem naša. Če bomo pravočasno zapisani v knjigo čakanja, ne bomo jezni na nikogar, saj vrsta ne bo dolga, ko pa bo napočilo »naših« pol ure na stolu, pa bodo zobje tudi hitro sanirani. Spoštujmo dobrino, ki ni »padla z neba«, ampak nas je in nas še stane kar precej denarja.

Naj se nikdar več ne vrnejo časi, ko smo po nepotrebem zapravljali čas in denar zobozdravstvene ekipe, ki je samevala ob praznem stolu, na katerem bi morali biti ob naročenem času.

Ivana Skamen

Proizvodna dogajanja

RAZŠIRITEV KONFEKCIJE FROTIRJA

Pridobitev 75 m²

V letošnjem letu je med nekaterimi drugimi investicijskimi deli planirano tudi podaljšanje stavbe konfekcije v smeri proti Bistrici. Z razširitvijo naj bi pridobili 74 m² proizvodnih površin, s čimer bi se izboljšali delovni pogoji, delno odpravila utesnenost delovnih prostorov in s celotno premaknitvijo delovnih mest pridobilo nekaj novih mest za šivalne stroje. V nadzidku stavbe bodo tudi pisarne za poenterki in vodjo delovne enote. Sedanji prostori obratovodstva pa se bodo uporabljali za razširitev garderobnih prostorov, ki jim jih primanjkuje.

Podaljšek stavbe bo iste širine kot so sedanji delovni prostori, ista bo višina in naklon strehe, zaključek bo tudi zasteklitev s kopilitom (prozornim okenjskim steklom). Predračunska vrednost podaljška stavbe trenutno znaša 120.000.000 din.

Kako tečejo priprave?

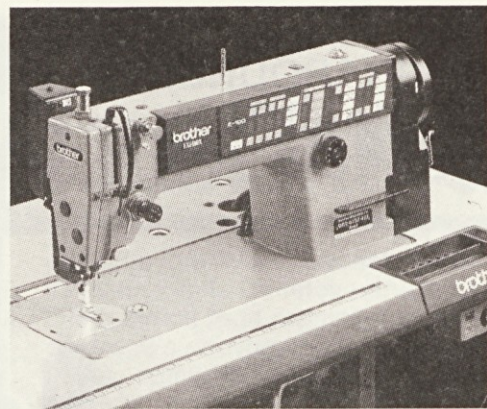
Za izvedbo podaljška objekta je že pridobljeno lokacijsko dovoljenje, medtem ko še ni gradbenega dovoljenja za pričetek del. Izvajalec del bo Gradbinec – enota iz Kamnika, ki je že postavil gradbeno barako.

Predvideno je, da je zadnji rok za pričetek del junij, postavljen pa je tudi pogoj, da morajo biti dela zaključena do konca avgusta. Pripravljalna zunanja dela (prestavitev vodovoda in kanalizacije) bi se tako že lahko izvajala. Pred pričetkom gradbenih del se bo za zagotovitev varnosti morala najprej postaviti notranja stena za zavarovanje materiala ter omogočiti, da se bodo gradbena dela lahko izvajala neodvisno od proizvodnje.

Upajmo, da se s pričetkom gradbenih del ne bo kasnilo in da bo konfekcija frotirja na jesen že lahko uporabljala nove delovne prostore.

Hubad Anka

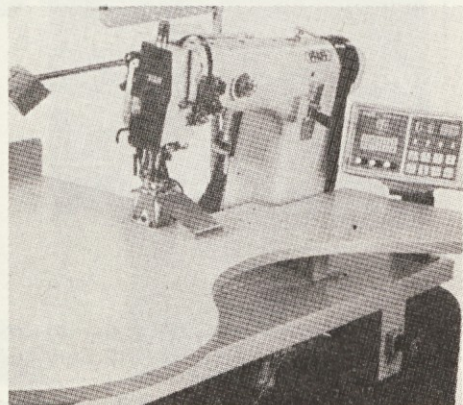
OBISK MEDNARODNEGA SEJMA »IMB« V SLIKAH

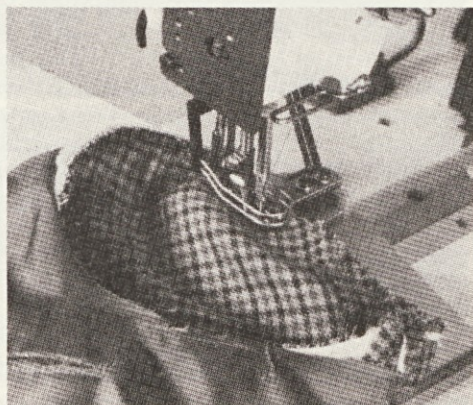
Vsestransko uporabljeni šivalni procesorsko vodeni stroj BROTHER Exedra 737, japonske izdelave.

Avtomatsko, računalniško podprto krojenje na sistemih LECTRA.

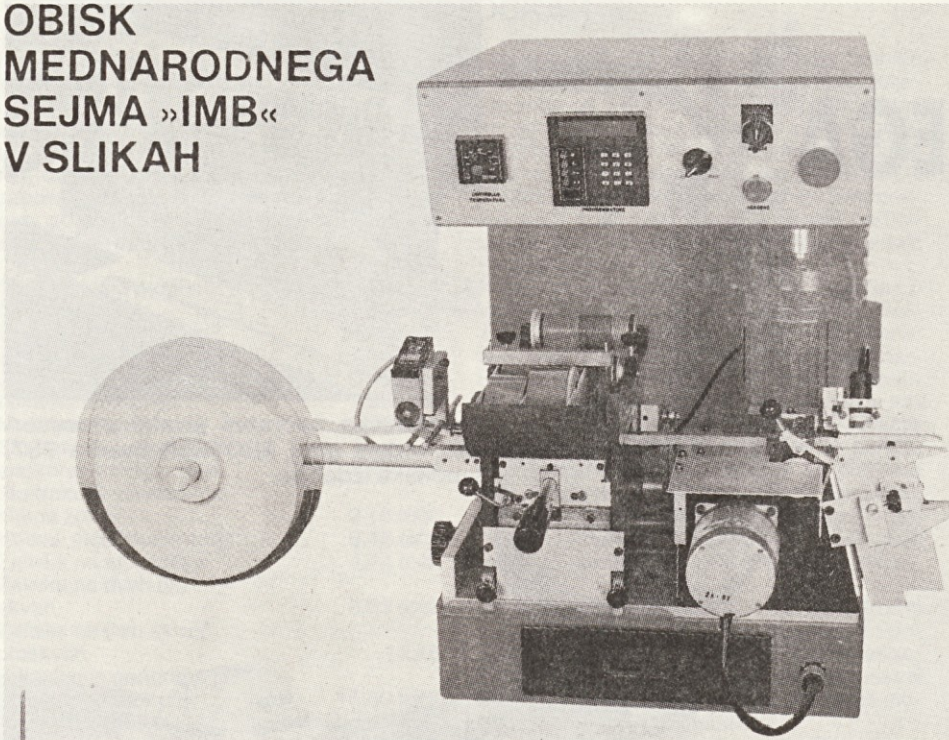

Programirana operacija všivanja rokavov PFAFF, kontrolirana s SENSEMAT III

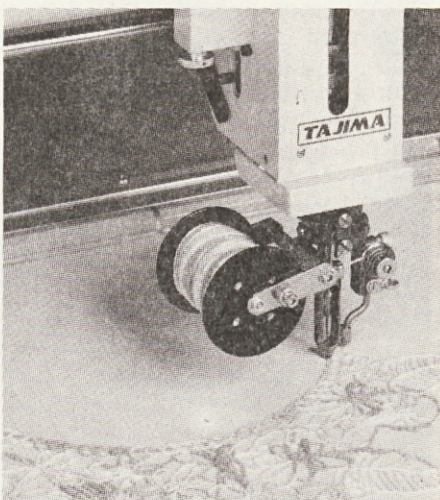
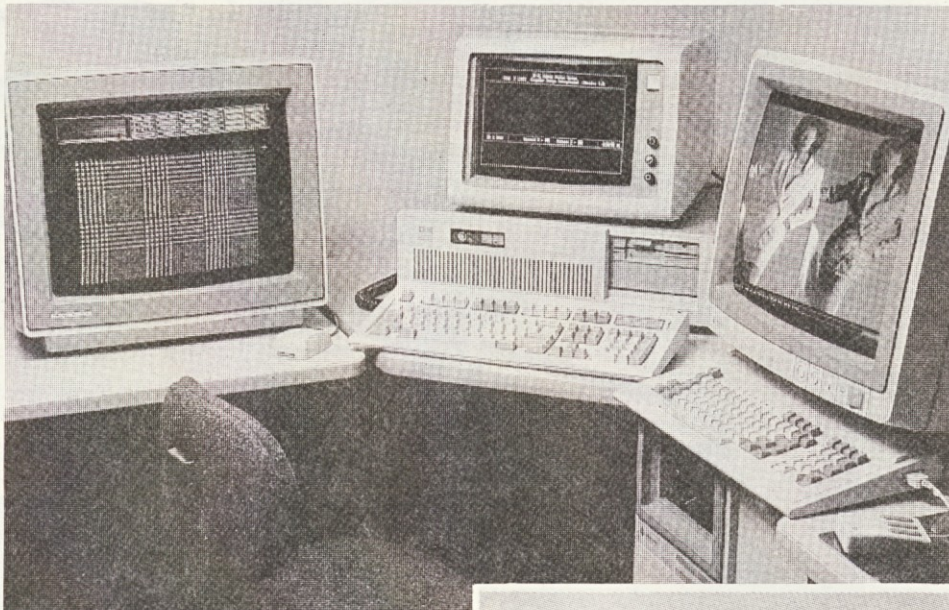

Detajl krojilne glave LECTRA.

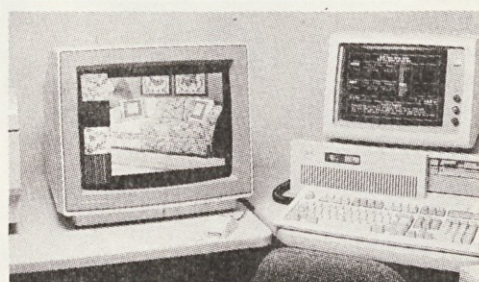
**OBISK
MEDNARODNEGA
SEJMA »IMB«
V SLIKAH**

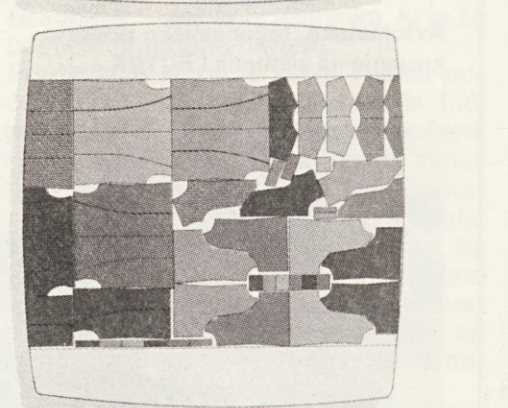
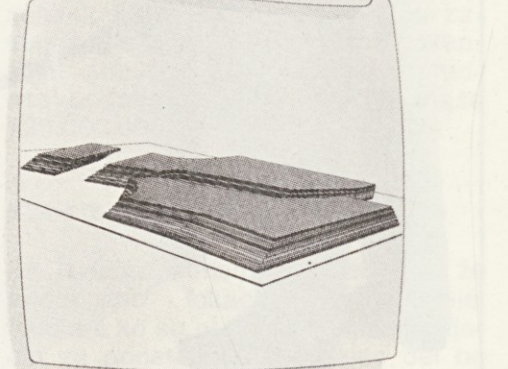
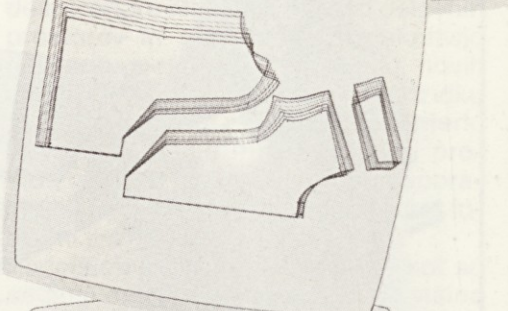
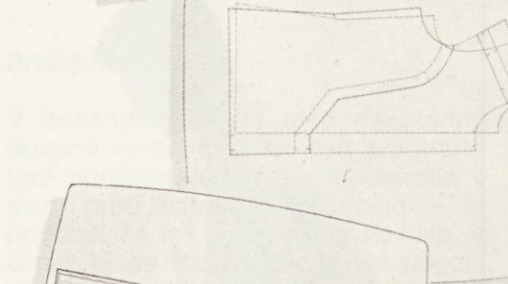
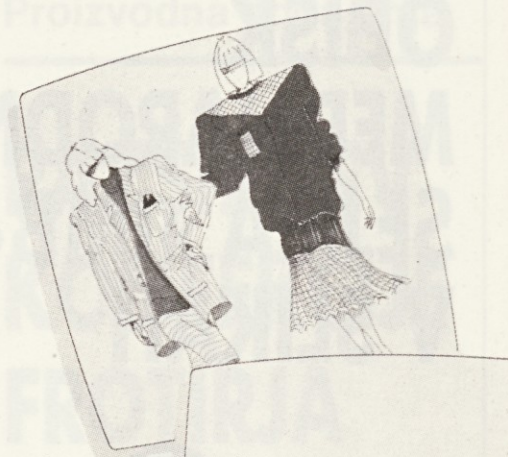
Tiskarski stroj za rezanje in tiskanje tekstilnih etiket S-E/12 L.

Detajl avtomata za vezenje –
tudi iz JAPONSKE.

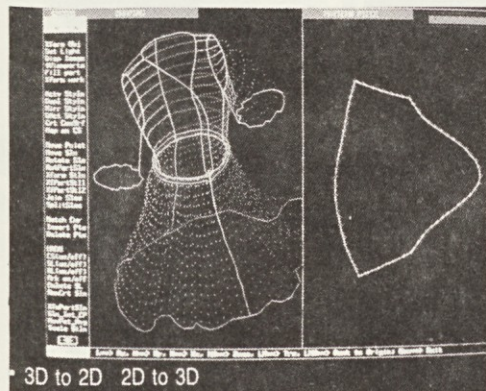

Kompjutersko desiniranje na PC računal-
nikih.

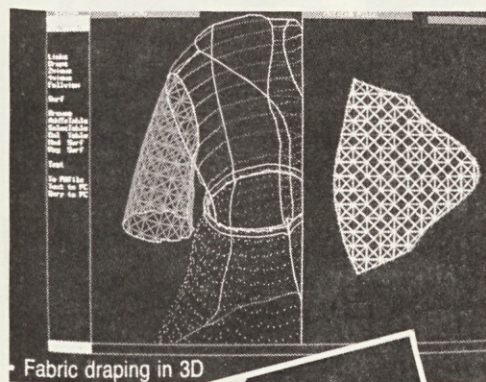

CAD/CAM Systeme od designa do krojne
slike z EUROLOG SOFTWARE Service.

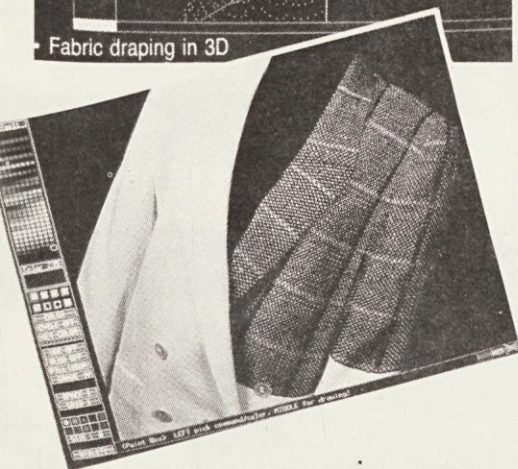

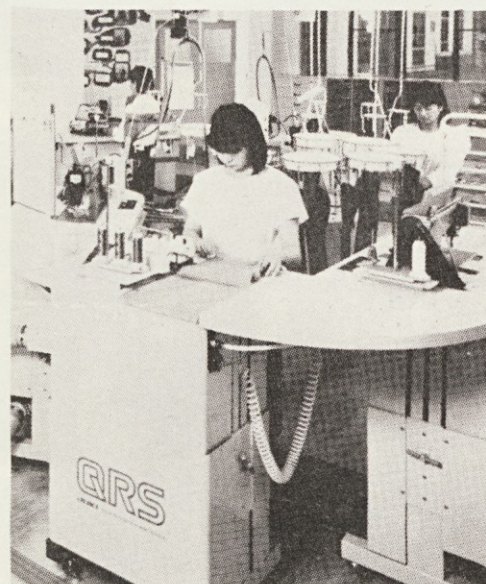
3D to 2D 2D to 3D

Fabric draping in 3D

Tridimenzionalno oblikovanje in desinenje modelov s pomočjo računalnika.

V 21. stoletje – JUKI – 1 delovno mesto, 3 stroji, 1 delavka

Na sindikalnih rajzah

LEP DAN V BISTR IN OB IZVIRU LJUBLJANICE

Tako kot vsako leto smo tudi letos privrženci sindikalnih izletov kar težko pričakali prvo junijsko soboto. Tudi sonce nam je bilo naklonjeno, saj je že zjutraj jasno nebo napovedovalo lep dan, kar se je tudi uresničilo. Čeprav je bilo napovedano, da ob 6. uri zjutraj krenemo, smo odhod nekoliko potegnili, saj smo kot vedno čakali zamudnike, ki so z najbližjih ulic prišli zadnji. Mudilo pa se nam tudi ni posebno, saj je bil cilj našega izleta komaj slabo uro vožnje daleč.

Končno se nas je zbralo 114 izletnikov in brez vsakršne gneče smo se posedli v tri avtobuse, pa še nekaj prostora je ostalo po posameznih avtobusih. Letos so nas pustili na cedilu prav vsi vodstveni in vodilni delavci, saj se nihče ni udeležil izleta, iz delovne skupnosti skupnih služb pa se jih ni nabralo niti ducat. Lep primer za utrjevanje medsebojnih odnosov in tovariškega srečanja?! Sicer pa število 114 predstavlja le 1/9 od 900 zaposlenih. Tudi to smo preboleli in s komentarjem »bo pa več ostalo za nas«, veselo odšli na pot. Seveda, pa to ne velja za tiste, ki so si za sindikalni izlet izbrali »zlato Češko«, bodisi v kulturnem kot nakupovalnem pogledu. In kako smo preživeli dan?

Že pred osmo uro smo na Vrhniki pred Cankarjevimi spomenikom zavili na levo in že smo bili pred gradom Bistra, kjer so čudovite zbirke Tehničnega muzeja Slovenije. Po kratki formalnosti smo, na žalost brez vodiča, odšli na ogled. Že zunanja stavba nam je zbudila zanimivost in radovednost zgodovinskega izvora. Če nekoliko pobrska-mo po zgodovini, lahko ugotovimo, da prvi zametki omenjenega gradu izhajajo že iz leta 1220, ko so kartuzijanski menihi, naseljeni v Borovnici, nadzirali gradnjo samostana v Bistri. Vedno bolj napredno kartuzijo v Bistri so podpirali razni cerkveni in svetni velikaši, zlasti pa Celjski grofje, tako da je leta 1400 dosegla vrhunec svojega razcveta. V zgodovini svojega obstoja, vojnih vihrah in naravnih katastrofah je bila borovniška kartuzija večkrat podrta do tal, vendar pa je pod vodstvom priorja Avgustina v 17. stoletju dobila svojo sedanjo podobo. Leta 1782 je Jožef II. kartuzijo razpustil in vse premoženje je prešlo v roke verskega sklada. Po odhodu Francozov in vrnitvi avstrijske oblasti je bila nekaj časa v Bistri okrajna gosposka in sodnija za okoliške kraje. Leta 1826 je

poslopje in okoliško posest v velikosti 1200 ha kupila Galletova družina, ki je bila lastnica tega premoženja do konca druge svetovne vojne, ko je graščina z zemljiško posestjo postala splošno ljudsko premoženje. Nekaj časa jo je upravljala Gozdarska uprava, leta 1951 pa jo je prevzel Tehniški muzej Slovenije, ki je postopoma urejeval razne muzejske zbirke vse do današnjih dni. Poslopje ima čudovito okolico, v katero se vključujejo naravne lepote reke Bistrice, ki teče tik ob poslopju, na njej pa so zgrajeni mlin in grajska elektrarna ter muzejska žaga na vodni pogon.

V notranjosti smo si najprej ogledali gozdski oddelek, kjer so vidne študijske zbirke gozdarskega inštituta. V prvem nadstropju je lesarski oddelek, kjer so razstavljeni razni stroji na ročni pogon ter vzorci nekaterih izdelkov starih obrti kot je kolarstvo, pletarstvo, suhorobarstvo. V naslednjem prostoru je prikaz izdelovanja lesovinskih plošč in lesne moke ter predelava lesa in športnega orodja (smuči, sanke in teniški loparji). Na žagarskem oddelku smo videli najrazličnejše vrste žag – kamnite, bronaste do železne ter razne obrtniške žage in žagarske naprave na ročni in nožni pogon. Najbolj zanimiva je bila prva žaga na vodni pogon, sledil pa je tudi prikaz razvoja parnih žag.

V naslednjih prostorih smo videli gradivo na panojih in v praktični obliki na področju zgodovine lova in lovskega orožja od začetkov do danes. Videli smo tudi veliko lovskih trofej in cele skupine razne nagačene divjadi od poljskega zajca, lisice, jazbeca, divje mačke, gamsov in kozorogov, divjih prašičev, damjakov, jelenov in muflo-nov ter srnjadi, volkov, medvedov in risov. Tudi divja perjad je izredno lepo prikazana v naravnem okolju. Prvič sem lahko videla od blizu fazana, jerebico, prepelico, sovo, orla.

Na ribiškem oddelku smo si ogledali lepe primerke trofejnih rib, ki jih ribiči lovijo v naših vodah, prav tako pa je razstavljena tudi ribiška oprema za posamezne načine ribolova ter zbirka muh za muharjenje, ki se še sproti dopolnjuje.

Na elektro-strojnem oddelku smo videli posamezne primerke vodnih turbin, hidroelektrarn in raznih parnih strojev. Zelo zanimiv je bil tekstilni oddelek, kjer so razstavljeni prvi ekspoziti iz leta 1818. Tu so razstavljeni

ročne predilne naprave kot so vreteno, kolovrat na ročni in nožni pogon, v skladu z razvojem pasu nato razstavljeni že razni predilni in tkalski stroji kot so mikalnik, dvojilka, raztezalka, ročne statve ter nato mehanične bombažarske statve.

Zelo zanimiv je prometni oddelek, kjer smo videli razvoj kolesarstva iz časov visokega kolesa iz leta 1817 ter motornih koles eno in dvocilndrskih ter v kasnejši dobi iz leta 1926 in 1927 vodno hlajena DKW. Med razstavljenimi avtomobilije bil zelo zanimiv sloviti Piccolo iz leta 1906, ki je najstarejši ohranjeni osebni avto v državi ter Perl iz leta 1921, edini tovrstni na svetu. Zanimivo je tudi to, da so restavrirani avtomobili večinoma vozniki. Razstavljenih je tudi nekaj vprežnih vozil, eno in dvoosnih kočij, zapravljičkov, kmečkih vozil in sani. Pozornost so zbudila tudi razna vojaška vozila in vozila, ki jih je tov. Tito dobil v dar od raznih predsednikov tujih držav ali slovenskih izseljeniških društev v Ameriki. Za gasilce so bila posebno zanimiva razna gasilska vozila, kot so brizgalne na ročni, parni, bencinski in električni pogon, vendar vse na konjsko vprego. Veliko je bilo še raznih drugih zanimivosti, vendar vseh zaradi dolgovoznosti ne morem napisati. V dobri uri in pol smo si ogledali veliko zanimivosti. Po krajšem »privezovanju duše« v bližnji točilnici smo krenili proti Močilniku, kjer nas je čakala malica.

Gostišče v Močilniku leži v izredno lepem naravnem okolju, v grapi, tako da je bilo zaradi šumenja močne vode, stalnega šelestenja vetra in gostih smrek kar nekako temačno in skrivnostno, posebno še v smrekovem gaju, kjer je veliko miz in klopi z bogato gostinsko ponudbo, kar smo občutili v teku dneva.

Po izdatni topli malici in kozarčku pijače smo se kar peš napotili proti tovarni Industrije usnja Vrhnika. Naši šoferji so avtobuse parkirali v senco in prej kot v četrto ure smo bili pred tovarno. Tovarniški vodiči so bili izredno hitro na svojem mestu in v manjših skupinah smo nato odšli po tovarniških prostorih. Že na samem začetku nas je ostri vonj opomnil, da smo v tovarni, v kateri je osnovna surovina živalskega izvora, ki izhaja iz svinjaka. Prijazni vodič nam je povedal, da ta vrhniška tovarna skupaj s svojimi »tozdi« predstavlja industrijskega velikana s preko 3000 zaposlenimi, samo v tovarni, ki smo si jo ogledali, je zaposlenih preko 1200 delavcev. Predelujejo samo svinjske kože, ki jih v večini dobivajo iz Rusije, Amerike in Poljske. Domačih kož skoraj ne odkupujejo, ker so v primerjavi z uvoženimi dražje. Takšno tolmačenje mi ni šlo v glavo, saj vsi vemo, ko pozimi zakoljemo prašička in kožo odnesemo v Koteks, dobimo zanj komaj dva tisočaka, tako, da ne

Pogled na grad v Bistrici

odtehta niti avtobusnih stroškov. Kljub tako nizki odkupni ceni, pa zglada, da je uvoz še vedno bolj donosen. Najprej smo si ogledali čistilne naprave, ki so se mi zdele izredno velike, saj je precej velikih bazenov globokih preko 10 metrov, v katerih se zbirajo odpadne tehnološke vode. Dnevno imajo preko 3800 kubičnih metrov odpadnih voda, ki jih morajo očistiti in to predstavlja za tovarno izredno velik strošek. Usedline oz. blato nato posebne čistilne naprave stiskajo, nakar ga odvažajo v deponijo. V pritličju tovarne so najbolj težavna in umazana dela, kjer je v večini moška delovna sila. Razne strojne naprave kože očistijo s četini in maščobe, posebni noži pa kožo razpolovijo, tako da iz ene dobijo dve koži. Nato je za vsako vrsto kože, tako imenovani zgornji in spodnji maščobni del, poseben tehnološki postopek ob-

Fant, kakšna makina...

Trenutek, ko smo lovili svež zrak

Kljub veličini gradu, smo se v nekaterih mestih stisnili

Angelca, je »mašina« boljša ali slabša od tvoje?

Prešerni nasmehi izdajajo dobro voljo

Le k'ter hudič je izpraznil »šlauf«?

delave. Vsa dela se opravljajo v vodi tako, da smo včasih z mokrimi stopali komaj ušli vodnemu valu. Vsepošod curlja in kaplja in v življenju še nisem videla tako velikanskih sodov, kjer opravljajo razne postopke s kožami. Ko so kože obdelane z vsemi mogočimi kemijskimi postopki, jih pripeljejo v posebni oddelek sušenja, kjer je zanimivo videti, ko pri enem izmed načinov sušenja kože mečejo na steklene tekoče stene in se zaradi mokrote prilepijo na steklo kot klop. Velik obrat predstavlja barvarna, kjer imajo veliko težav z različnostjo kož in tako pride do različnih odtenkov barv, kar je nji-

sečni OD. Vodič je še povedal, da gre do vrhniški izdelki skoraj v celoti v izvoz, za naše domače potrebe pa se izdelujejo izdelki po njihovih manjših obratih v Jugoslaviji, zlasti na jugu države.

Kljub temu, da smo izredno veliko videli, smo se okrog 13. ure končno zbrali pred tovarno in precej utrujeni peš odšli proti gostišču Močilnik. V lepo opremljenem gostišču smo bili hitro postreženi z dobrim kosilom, nato pa smo se v zgodnjih popoldanskih urah preselili na prosto v smrekov gaj, kjer so nas čakale pogrnjene mize za popoldansko zabavo. Kmalu so prišli godci ansambla Domino in znana pevka Andreja Zupančič. Čeprav so bili samo trije, so z električnimi klaviaturami in kitaro igrali in peli kot bi jih bilo deset. Z izredno kvaliteto glasbo so bili vsi zelo zadovoljni in to se je odražalo tudi na plesišču, ki je bilo vedno bolj polno. Veselo vzdušje sta popestrili tudi dve naši kolesarki, ki sta se izleta sicer udeležili, vendar pa sta na cilj prišli nekoliko drugače kot ostali – s kolesi. V popolni kolesarski športni opremi sta nas pričakali v Močilniku, ker smo se v Bistri zgrešili. Dva nadobudneža sta jima sicer spustila zrak iz zračnic, vendar pa ju kljub temu nismo mogli pregovoriti, da gresta nazaj skupaj z nami in kolesa natovorita na avtobus. Malopridneža sta jima morala zračnici pred odhodom ponovno napolniti in tako sta s kolesi prišli domov mnogo preje kot pa mi. Prijetna glasba in razmeroma toplo vreme sta nam dajala pobude, da smo kar pridno hodili pod most v naravni »hladilnik«, kjer se je v bistri vodi hladila raznovrstna pijača. Želodčki nam še niti niso dobro počili, ko smo dobili dobrote z žara s prilogami. Naš predsednik sindikata je »svoje ovčice« kar dobro zalagal s hrano in pijačo, zato pa je imel dovolj potov okrog šefov gostišča, da je vse teklo v zadovoljstvo nas vseh in da niso preveč zasolili svojih uslug. Tako je popoldne kar hitro minilo in prvi izletniki so si že zaželeli domov. Tu pa se je malo zataknilo in predvideni odhod se je zavlekel bolj kot pa so si nekateri želeli. Ker ob 8. uri zvečer še ni bilo dovolj interesentov za en avtobus, so se odhoda željni morali še za nekaj časa prilagoditi ostalim. Splet okoliščin je nanesel tako, da smo potem vsi odšli šele ob 23. uri zvečer, ker so nekateri odšli iskat »pogrešane«, pa so se še sami »zgubili«, ostali pa smo nergali v avtobusu in čakali. Končno sta bila napolnjena dva avtobusa, ki sta en za drugim krenila proti domu. Tretji pa je še ostal v Močilniku za vse, ki jim je bil večer prekratek, a tudi ta je krenil kmalu za nami.

Rojeval se je že nov dan na koledarju, ko smo se bližali spečemu domačemu mestu.

Jožica Šuštar

DVA DNI V »ZLATI« PRAGI

Nad Kamnik je že legel mrak, ko se je za petinštirideset Svilanitovcev pričelo popotniško doživetje v Prago. Pot nas je iz Kamnika vodila do mejnega prehoda Ljubelj proti Avstriji. Hiteli smo mimo Celovca in številnih gorskih prelazov vse do Lienza, kjer smo imeli kratek postanek, od tu naprej pa do češkega mejnega prehoda Dolni Dvorište. Po carinskem pregledu smo pot nadaljevali mimo Čeških Budajovic do Prage, kamor smo se pripeljali v že kar poznem jutru, to je okoli 9. ure. Po kratkem posvetovanju z voznikom avtobusa smo se podali v nakupe. Časa smo imeli na pretek in nakup v samem centru Prage je trajal tja do pete ure popoldan. Ker pa je Praga ravno v tem mesecu najbolj obiskano turistično mesto, je bila gneča zelo velika. Po naporno opravljenih nakupih smo se zbrali v avtobusu in se seznanili z vodičko Ilono, ki je pripravila ogled Prage. Z avtobusom smo se odpeljali do hotela, kjer smo se razpakirali in odpočili, nato pa smo se odpeljali na večerjo v eno najstarejših pivnic v Pragi, znamenito pivnico Pri Tomažu. Tu se za razliko od drugih pivnic toči samo temno pivo. Ker so bili naši želodci že zelo prazni, nam je večerja z dobro nacionalno hrano zelo teknila, s temnim pivom pa je šla še bolj v slast. Seveda ni šlo brez češke narodne glasbe z ansamblom, ki je zaigral tudi po želji. Tako je na svoj račun prišla tudi naša skupina in se veselo razživela. V takšnem razpoloženju je večer kar prehitro minil. A kaj, ko nam je bil spanec za jutranje napovedano vstajanje že ob 7. uri nujno potreben.

V neposredni bližini Karlovega mostu je hotel pri »Treh nojih«, najdražji hotel v Pragi, s svojo bogato zgodovino o izdelavi oziroma barvanju perja za klobuke, kakor tudi po opremi oziroma originalnem pohištvu iz preteklih časov.

Zajtrkovali smo v eni največjih blagovnic v Pragi, to je v Kotvi. Blagovnica ima pet nadstropij in v njej se lahko kupi skoraj vse. V najvišjem nadstropju je velika restavracija in tu si je naša družčina nabirala zaloge za nadaljnji izletniški potep. Ker smo imeli po zajtrku še dve uri časa za nakup v isti blagovnici, smo se po veliki nakupovalni hiši razkropili kot mravlje. Ob

11. uri nas je naša vodička Ilona popeljala na ogled cerkve sv. Miklavža, potem smo si ogledali znameniti Karlov most, židovsko cerkev in njihovo pokopališče.

Sledil je ogled svetovno znane praške ure. Po tem ogledu smo se odpeljali na kosilo v gostišče »Pri sodčku«. Nahaja se v neposredni bližini parka, kjer

je postavljen sovjetski tank št. 23, znan in znamenit po tem, ker je prvi pripeljal oziroma pomagal osvoboditi Prago v zadnji vojni. »Pri sodčku« smo si tudi mi napolnili naše »sodčke« in si nabrali moči za nadaljnji ogled Prage.

Najprej smo se ustavili pri nogometnem stadionu. Za ilustracijo naj povem, da je ta stadion čisto nov in lah-

Bili smo v »zlati« Pragi

Znana praška ura

Ob tej cerkvi je znamenit tudi zvonik z velikim številom zvonov, od katerih ima vsak svoj ton. Oglasijo se vsako polno uro v igranju tonske lestvice. Tudi naša ušesa so bila deležna lepih zvokov. O teh zvonovih smo slišali tudi zanimivo zgodbo iz hudih časov, ko je tam zaradi neke kužne bolezni umrlo ogromno ljudi. V tistem času je v bližini cerkvice živela revna mati s svojimi sedmimi otroki. Zaradi bolezni je zgubljala enega za drugim. Kljub revščini, je zmogla še toliko denarja, da je vsakemu otroku, ko se je poslovil od tega sveta, naročila zvonjenje z znamenitimi zvonovi. Ko je v vsej žalosti in revščini pokopala še zadnjega otroka, bolezen ni prizanesla niti njej sami. Vendar jo to spoznanje ni toliko prizadelo, saj na tem svetu ni imela nikogar več, za katerega naj bi še živela, hudo pa ji je bilo, ker je vedela, da ji ob smrtni uri ne bodo zvonili z zvonovi, ki jih je tako rada poslušala.

A zgodba se končuje tako, da so v trenutku njenega slovesa od sveta zvonovi sami od sebe začeli zvoniti in ji tako izpolnili veliko željo.

ko sprejme 250.000 gledalcev, tako da je po velikosti drugi na svetu. Sledil je ogled Hradčanov. To je ogromni dvorec ob reki Vltavi in nudi ponoči veličasten pogled. Na ogled smo se podali peš in si kot prvo zanimivost ogledali praško Loreto. To je muzej v samostanu, v katerem je čudovita zbirka dragocenih moštranc in kelihov iz zlata, srebra, diamantov in drugih

Si tudi vi želite, da bi vam »zapeli« čudoviti zvonovi; nič lažjega, pojdite v Prago!

dragih kamnov. Vse te drgocenosti so samostanu podarile bogate plemiške družine. Najbolj poznana v svetu je diamantna moštranca izdelana iz 12 kg čistega zlata in ogromnega števila diamanov. Visoka je 89,5 cm.

O tej bajno bogati moštranci govori zgodba takole:

Bogata Ljudmila Eva Franziska Kolowrat je imela na poročni obleki našitih okoli 6222 diamanov. V zahvalo, ker se je poročila pri 50 letih, je dala narediti moštranco, ki ji ni enake in v kateri je kar 12 kg suhega zlata.

Vanjo je dala vgraditi tudi vse diamante s poročne obleke. Kakšno veselje je s tem napravila možu, ki je ob 50-letni »mladi« ženi ostal brez diamanov, ni sporočila.

Iz muzeja smo odšli na ogled cerkve Sv. Vida. V prenovi je bila tudi cerkev, zgrajena po načrtih našega znanega Plečnika. V vladni palači smo videli tudi del stopnišča oziroma vhoda, prav tako del Plečnika, kjer predsednik sprejema domače delegacije.

Po ogledu Hradčanov smo se spustili do podzemne železnice, dolge okoli 50 kilometrov. Tu smo se z metrom peljali tri postaje, ob brzini pa nam je zapiralo sapo. Bilo je enkratno doživetje, ki nas je spremljalo do vrnitve na

praške ulice. Ko smo se peljali na večerjo, smo si mimogrede ogledovali še nekatere zanimive zgradbe in spomenike in se ustavili pri zelo znani pivnici – Pri Švejku. Pivnica je strašno zanimiva. Na stenah so risbe in odlomki iz novel o dobrem vojaku Švejk, gostinsko osebje pa je oblečeno v nekatere vojaške obleke. S svojimi natakarskimi »triki« zabavajo goste po »švejkovsko«, zato ni potrebno povdarjati, kako zanimiv in prijeten večer je bil. Žal je bil kratek, saj nas je že priganjal čas na povratek domov. Poslovili smo se od vodičke Ilone, ki se je zares potrudila, da smo veliko videli, še več pa slišali o znamenitostih Prage.

Ko se je urin kazalec pomaknil na deseto uro zvečer, smo se polni vtisov, doživetij in seveda utrujeni odpravili proti domu. V poznih nočnih urah smo se pripeljali na češko mejo. Ker ni bilo nobenega prometa, so si cariniki »vzeli čas«, nas dobro pregledali in tudi ocarinili. No, tudi to smo preživeli in se nato po isti poti, kot smo prišli, vračali proti domu. Mejni prehod Ljubelj smo »prevozili« okoli 11. ure dopoldan. Brez sitnosti smo ga prestopili in se utrujeni, a dobre volje, vrnili, sicer v dežju, na »sončno« stran Alp.

Miran Kladnik

ČEŠKA PO MOJE

Goreča želja naših »svilenih«, da bi v okviru sindikata potovali na Češko, se je uresničila. Vnema in zagnanost sindikalne predstavnice, želje delavcev so bile dovolj, da je Češka bila takorekoč že naša. Ogled te dežele in predvsem »shopping« za majhne denarce, sta nas vodila dvema dnevoma naproti. Jekleni konjiček, njegov »furman« in spremljevalec so bili pripravljeni za pot. Ker je najcenejše, če je avtobus polno zaseden, so »svilarci« radi sprejeli medse tudi nekaj »padalcev« iz frotirja in skupnih služb. Seveda denar, ki ga je prispeval sindikat, ni zadoščal in smo morali primakniti še trideset tisočakov, kar pa dandanes res ni noben denar, saj zanj dobimo dobra dva in pol kilograma mesa.

Torej, po prvomajskih praznikih smo se v četrtek zvečer spočiti, dobre volje in polni pričakovanj okrog osme ure začeli zbirati pred tovarniškimi vrati. Ostrmeli smo nad avtobusom, ki se je ustavil pred nami, saj smo pričakovali več ali manj »zmahan« avtobus, utrujen od dolgih voženj. A pred nami se je ustavil lep, skoraj nov Kompasov av-

tobus z udobnimi sedeži, dvema monitorjema, z napravo air condition in WC. Naša organizatorica Boža je še enkrat preletela spisek prijavljenih in ko je ugotovila, da se »knjižno stanje« ujema z »dejanskim«, smo ob pol devetih odpeljali izpred Svilanita. V Kranju smo imeli krajši postanek in tu se nam je pridružil še en avtobus potnikov z istim ciljem – Bratislava. Ponovno nas je prevzelo navdušenje nad našim lepim avtobusom, saj je bil v primerjavi s svojim »sorodnikom« takšen kot čistokrvni Lipicanec v primerjavi s Krpanovo kobilico. Ob poslušanjju umirjene glasbe smo prešli jugoslovansko-avstrijsko mejo na Ljubelju in lepe melodije so nas uspavale. Za najbolj vztrajne, ki jih spanec ni in ni mogel zatisniti vek, je vodič začel »predvajati« slavnega Jamesa Bonda – agenta 007 z Rogerjem Moorjem v glavni vlogi in kopicjo lepih deklet, ki so marsikoga, ki je že dremal, popolnoma predramile. Že nekaj ur smo bili na poti, glava je začela iskati primerno vzglavje in tudi otekle noge so nas začele opozarjati na utrujenost. Vsak si

je poskušal najti čimboljši položaj, ki pa kljub vsemu ni mogel nadomestiti udobne domače postelje. Bližali smo se meji. Vodič nas je opozoril, naj bomo mirni in tihi. Pred nami je bil le avtobus, s katerim smo skupaj vozili iz Kranja, vendar smo kljub temu morali čakati dve uri, da so nam bila »vrata« Češke odprta. Čas smo si krajšali z opazovanjem carinika, ki je dresiral psa, za katerega je nekdo rekel – glede na njegovo poslušnost in spretnost – da ima gotovo končano pasjo univerzo. Vodič nam je pojasnil nerazumljivo čakanje na meji. V prvem avtobusu so bili namreč že izkušeni potniki na Češko in pravi »švercerji«, ki so vedeli, kje jih čaka zaslužek. S seboj so imeli na kilogram, za Čehe tako zelene Vegete in tudi opojnega »Cezarja« jim ni manjkalo. To robo so cariniki še nekako spregledali, ko pa so pri njih našli še krone, ki jih je prepovedano nositi čez mejo, jim je bilo pa dovolj. In začela se je temeljita preiskava.

Bližali smo se Bratislavi in med potjo dobili še »slepega« potnika, ki nam je marke »pretopil« v krone. Za 100 mark smo dobili 1500 kron, kar je baje ne tako slaba enomesečna plača Čeha. Vodič nas je med vožnjo opozarjal na trgovine, kjer naj bi kupovali, pokazal znamenito Marijino cerkev s

kupolo, ki je znana po tem, da je Marijina krona iz čistega zlata, pokazal pa nam je tudi ulico, po kateri bomo prišli naravnost na avtobusno postajo. In tu se je ogled Bratislave tudi končal in pričel se je nakupovalni dan in s tem samo moja zgodba in zgodba moje sotrpinke Zinke, kajti po obveznem črnem opoju v bližnjem hotelu smo se okrog osme ure zjutraj razkropili po trgovinah. Sprva smo se še srečevali v Prioru, največji blagovni hiši v Bratislavi. Tu imajo vse: od drobnih izdelkov, oblačil, čevljev, porcelana, kuhinjskih priborov in aparatov, športne opreme do spominkov. Marsikdo bi rekel, da potem res ni bilo težko kupovati, vendar pa vam povem, da sem bila kar nekoliko razočarana, ko sem po uri in pol iskanja v rokah držala samo vodno blazino... Že na prvi pogled je bilo videti, da je Bratislava precej »izropana«, k čemur smo pripomogli tudi mi, Jugoslovani, saj je znano, da je Češka postala prava naša romarska pot. Na precej izpraznjenih policah s porcelanom so bili zaprašeni krožniki bolj ali manj enakih oblik in vzorcev in nič kaj po mojem okusu. Nekoliko drugače je bilo na oddelku s čevlji, kjer so se police šibile s čevlji, podobnimi kot jajce jajcu in različnimi le po velikosti. Še najbolj pestra ponudba se mi je zdela na oddelku s kovčki in potovalkami, vendar sem hotela videti še druge trgovine, zato sem, še vedno samo z blazino v roki, zapustila Prior. Zinka je imela pri izbiri več sreče in oprtala sem si njen nahrbtnik. Hodili sva od trgovine do trgovine in čakali v dolgih vrstah, da sva sploh lahko prišli vanje. Sem in tja se nama je približala prodajalka in šepetaje povprašala po Vegeti in markah, vendar medve prve nisva imeli, druge pa sva, kolikor sva pač menili, da bova napravili – zamenjali na avtobusu. Natorvorjeni kot muli, jaz z nahrbtnikom in polnima rokama, ker kovčka še vedno nisem našla po svojem okusu, Zinka pa s potovalko in vrečkami, sva sklenili, da se vrneva k avtobusu. Bili smo namreč zmenjeni, da bomo okrog dvanajste ure lahko odložili prtljago. Krenili sva v smeri, kjer naj bi bil naš avtobus – vsaj tako sva mislili. Ker sem imela vsega dovolj, saj so me roke že neznansko bolele, sem skočila v bližnjo trgovino in kupila kovček, ki še vedno ni ustrežal moji predstavi, vendar sem bila prepričana, da bom lažje nosila nakupljeno. A groza, zdaj je bilo breme samo v eni utrujeni roki. Sopi-hala sem in se jezila na Zinko, da mi je v »kufer« podtaknila še svoje stvari, kar pa je ona odločno zanikala. Kljub temu, da je sprva kazalo bolj slabo z mojim nakupom, se je zdaj slika spremenila. Prvotno razočaranje, ker sem bila praznih rok, se je sprevrglo v jezo nad težo nakupljenega. Kovček je postal pretežak, zato sva si ga z Zinko

vztrajno menjavali. O, da bi že zagledali ulico, ki vodi do avtobusnega postajališča! A kakor, da se je vdrla v tla. Znašli sva se na nepoznanem kraju, za nameček pa je še začelo deževati. Kam zdaj? Ozirali sva se na vse strani in verjetno sva v svoji utrujenosti in prestrašenosti zgledali precej klavrno. Očitno sva se zasmilili domačinu, ki naju je povprašal, kaj je narobe. Pravzaprav nisva vedeli ničesar, samo to, da sva se izgubili. Rešil naju je težkega kovčka in v dobri veri, da sva rešeni, sva potrpežljivo capljali za njim. Vsi trije smo bili že pošteno mokri, a kamorkoli smo prišli, pravega kraja nisva ugledali. Končno smo zagledali taksi, v katerem smo videli edino rešitev. Zahvalili sva se prijaznemu domačinu in se prepustili iznajdljivosti taksista, ki naju je poučeval, kako si morava v nepoznanem kraju zapisati ime kraja, hotela ali kakšnega drugega pomembnega objekta. Skoraj pol ure smo se vozili po mestu in iskali avtobus. Le kaj je pol ure v primerjavi s tistim, kar sva preživeli? Utrujeni, a presrečni, da sva našli pravo mesto. Že občutek, da sva med svojimi, nama je dal novega poleta in ker sva imeli še nekaj kron, sva skočili v bližnjo trgovino po par kilogramov sira, ki je v primerjavi z našim res zelo poceni. Potem pa sva sklenili, da si bova pet minut časa (kaj več ga tudi nisva imeli, saj se je bližal čas odhoda), vzeli res samo zase.

Ob prijetno hladnem pivu, ki je bil tudi edino, kar sva zaužili na Češkem, sva se od srca nasmejali najinim dožitjem. V pogovoru z drugimi nama je kar nekoliko odleglo, ko sva slišali, da nisva bili edini, ki sva imeli probleme z orientacijo. Nekateri pa so bili bolj iznajdljivi, npr. naš Hasib and company. Poklicali so taksi, ki jih je vozil od trgovine do trgovine, čakal, da so pokosili in jih varno pripeljal na dogovorjeno mesto in to vse za borih sto vajset kron ali po naše še manj kot za star milijonček. Pametno in poučno za bodoče obiskovalce češke dežele, ali ne? Nekaj minut pred četrto popoldan smo se poslovili od »shopping« norije in se predali razkošju »lipicanca«.

Kakor vse poti, ki vodijo domov, se mi je tudi tokrat ta pot zdela veliko krajša. In v resnici je tudi bila, saj smo domov prispeli že ob pol polnoči. Bolj ali manj smo vsi ob polnoči že gledali pod kožo, le našemu upokojenemu honorarnemu upravniku so pot domov prekrizali organi javne varnosti. V bližini njegovega doma je bilo tiste noči vdrtó v poslopje SKG in naš upravnik, obložen s »kufri«, se je zasedi zadel sumljiv in planili so nanj... Končno mu je le uspelo pojasniti, da ni lopov, ampak samo zelo utrujen sindikalni izletnik.

Tako smo se vsi srečno vrnili v domače gnezdo.

Mijučka

Iz dela DPO
in društev

PO POTI INOVACIJ K BOLJŠIM REZULTATOM!

Čas, v katerem živimo, je razgalil vso resnico o težkem gospodarskem stanju, ki so nam jo tvorci naše umne gospodarske politike leta in leta večje skrivali v večnem strahu, da se delavci – samoupravljalci ne bi po nepotrebnem vznemirjali, kajti »bati« se je, da bi s tem krnela naša delovna, predvsem pa samoupravljalna zavest. Zato ni čudno, da se je šele pred nekaj leti, najprej sramežljivo, potem pa

SVILANIT V LUČI NOVIH UKREPOV

Za izboljšanje gospodarjenja, zmanjševanje zunanjetrgovinskega primanjkljaja in postopni prehod na tržno gospodarstvo so bili sprejeti ukrepi, kateri naj bi nas vodili k željenemu cilju. Navedel bom le najpomembnejše, kateri bodo vplivali na poslovanje v naši delovni organizaciji:

– devalvacija dinarja za 23,9% je bila sprejeta z namenom, da se pospeši izvoz. Ta ukrep Svilanitu ni prinesel nobenih spodbud za povečanje izvoza, ker uporabljamo surovino – bombaž, katerega predilnice v celoti uvažajo in se jim je z devalvacijo takoj tudi podražil za višino inflacije. Predilnice so seveda to breme prenesle na kupca in tako smo pri tretjini proizvodnje, ki jo izvažamo, dobili bolj plačano zaradi višje vrednosti tuje valute, vendar pa moramo istočasno plačati za celotno proizvodnjo prejo in ostalo surovino dražje za 16% od 1. junija in še dodatno za 25% z julijem. Dodatno se nam podraži za višino

vedno jasneje začela kazati kriza, ki se zdi težko obvladljiva.

Sicer nam tudi sedaj naši politiki kažejo jasno pot iz zagat, ki jih bomo rešili z boljšim delom, večjo izkoriščenostjo opreme (bojim se, da pri tem mislijo samo na boljšo izkoriščenost delavcev), boljšo organizacijo dela,

prestrukturiranjem proizvodnje, v inovacijah itd.

Pa smo tam. Pri inovacijah. Le-te so resnično ena od možnosti za doseganje boljših rezultatov poslovanja, ki jo vsekakor premalo izkoriščamo. Zato smo lahko veseli, da sta med letošnjimi dobitniki priznanj inovatorjem, ki jih

podeljuje Občinski sindikalni svet, tudi naša sodelavca **Silvo Magyar in Zdeno Mihorič**. Priznanji sta si nedvomno zaslužila, saj se njuni izdelki stalno uporabljajo v proizvodnji. Priznanja so sicer namenjena dobitnikom, istočasno pa so včasih lahko tudi dokaz, da je okolje, kjer dobitniki delajo, naklonjeno inovacijskim prizadevanjem zaposlenih.

Kljub temu, da napravo za navijanje krajcev, ki jo je Silvo izdelal, že precej časa uporabljajo v tozdu Svila, menim, da je prav, da jo na kratko predstavimo drugim delavcem.

V Svili so krajce navijali ročno, kar je bilo zelo zamudno opravilo. Zato je Silvo skušal problem rešiti s posebno napravo za navijanje krajcev. To mu je popolnoma uspelo. Skrajšal je čas navijanja in izboljšal kakovost navitkov, kar se odraža tudi na kakovosti tkanine, stkane na svilarskih statvah. Zadovoljne pa so tudi delavke, ki jim ni treba ročno navijati krajcev.

Zdeno je prejel priznanje za izdelavo adapterja, s katerim nadomeščamo uvožene sonde z domačimi, ki jih brez adapterja ni možno vgraditi v naše tkalske stroje. S prilagoditvijo domačih sond bomo v naši delovni organizaciji prihranili marsikatero težko prisluženo devizo, ki bi jo drugače morali porabiti za nakup rezervnih delov. Ker pa so domače sonde bistveno cenejše od uvoženih, bomo privarčevali tudi precej, sicer manj cenjenih, pa kljub temu težko zasluženih, dinarjev. Obema nagrajencema lahko samo čestitamo in jima zaželimo še veliko idej, ki bi prispevale k uspešnejšemu delu »Svilanita«. O tem pa menim, da je potrebno kritično oceniti splošno raven aktivnosti na področju inovacij v »Svilanitu«. Pred leti je bilo v naši delovni organizaciji precej prijav tehničnih izboljšav, ki so marsikdaj olajšale naše delo, izboljšale kakovost ali pa zmanjšale zastoje v proizvodnji. Sedaj pa vlada splošno mrtvilo, tako da inovacijska komisija v preteklem mandatu res ni imela težkega dela, saj je v vsem dvehletnem mandatnem obdobju imela samo eno sejo, na kateri smo obravnavali že omenjeni izboljšavi, tako da smo člani komisije že pozabili, da smo imenovani vanjo.

Upam, da to mrtvilo ne pomeni, da smo pri nas zadovoljni z doseženo ravno razvoja, ker bi nas to pripeljalo v podrejen položaj med sorodnimi proizvajalci in zaustavilo razvoj DO. Verjetno je v tovarni dovolj problemov, ki čakajo na rešitev, vendar jih bo potrebno zbrati in ponuditi vsem zaposlenim, da skušajo najti možno rešitev.

Le tako se nam ne bo dogajalo, da bomo imeli v dveh letih samo dve prijavi tehničnih izboljšav, kar nam vsekakor ne more biti v ponos.

Bine Pirš

inflacije tudi vse iz uvoza: to so barve, rezervni deli in oprema tako da je končni rezultat devalvacije za Svilanit negativen. Pri tem pa se je še zmanjšala spodbuda za izvoz od 7,68% na 2,68%. – kreditiranje izvoza je bilo do sedaj po nižji obrestni meri, po novem bo cena teh kreditov skoraj enaka ostalim, kar bo močno prizadelo vse izvoznike, kateri imajo že sedaj velike likvidnostne probleme.

– z novimi ukrepi smo dobili tudi liberalizacijo cen naših proizvodov. Prisiljeni smo, da spričo nastalih podražitev osnovnih surovin, energije in vseh ostalih stroškov dvignemo tudi naše cene in s tem skušamo pokriti nastalo razliko v povečanih stroških.

– plačila v inozemstvo naj bi bila z uvedbo deviznega trga brez kreditov in brez potrebnih evidenčnih pravic deviznih prilivov, celo Jugobanka, katera je bila do sedaj brez te evidence, jo začelnja uvajati. Zavedamo se, da so zadeve v Jugoslaviji brez bistveno večjega izvoza ne morejo spremeniti, zato se bomo še naprej odločali za najmanjše kredite za uvoz repro materiala, saj bomo lahko le tako zagotavljali nemoteno proizvodnjo in tudi izvoz.

– s sprostitvijo cen je sproščen tudi

uvoz. To postane lahko nevarno tudi za nas, ker smo v preteklosti že imeli primere uvoza frotirja iz Kitajske, ko je bil kilogram frotirja cenejši kot 1 kilogram surove bombažne preje. Nevarnost za tak uvoz so predvsem razni vezani posli in kompenzacije.

– novi ukrepi so močno posegli tudi na področje omejevanja osebnih dohodkov. V naši delovni organizaciji smo napravili izračun in ugotovili, da nam ob normalnem poslovanju, ki ga predvidevamo, osebnih dohodkov ne bo potrebno vračati.

Vsi navedeni ukrepi bodo imeli določene posledice. Ocenjujemo, da bo z ozirom na zamrznitev osebnih dohodkov padla kupna moč in da se bo moral ustaviti tudi val podražitev, saj je veliko vprašanje, kako bo s prodajo. Tudi mi moramo računati z zmanjšano kupno močjo potrošnika in se na to primerno pripraviti.

Kljub dosedanjim dobrim rezultatom poslovanja, bo potrebno posvetiti vso pozornost še boljšemu poslovanju, tako na področju produktivnosti, kvalitete, večje proizvodnje. Posebno skrb bomo posvetili zaposlovanju in zmanjševanju delovne sile ter ostalih stroškov.

Matija Jenko

GASILSKE VAJE LETOS DRUGAČE

»Uh, kako sem že zmahan. Upam, da me bodo do naslednje vaje že upokojili,« godrnja stari gasilski konjiček. Na pomoč!

Gasilci smo se letos pripravljali za tekmovanje malo drugače kot prejšnja leta. Na sestanku Občinske gasilske zveze smo se dogovorili, da bomo letos, ko ni tekmovanj, pripravili načrt za izvajanje vaj na terenu. Zmenili smo se, da bomo v Svilanitu pripravili vajo skupaj z IGD Utok in IGD KIK. Po ogledu terena smo se odločili, da izvedemo vajo na skladiščne prostore v naši DO. Vsako društvo je dobilo posebno nalogo glede izvajanja vaje in zaščitne ostalih objektov. Vaja naj bi se izvedla 3. junija ob 12. uri po dogovoru s predstavniki Občinske zveze Kamnik, ki naj bi si ogledali vajo in po zaključku podali oceno pripravljenosti desetini. Komaj smo čakali petek, 3. junij, da preizkusimo svoje znanje v praksi. Malo pred 12. uro smo se zbrali v Ga-

silskem domu. Pripravili smo orodje in opremo in se dogovorili o poteku vaje. Kot je bilo dogovorjeno, so prišli predstavniki Občinske gasilske zveze in sodniki, katere je sprejel predsednik našega gasilskega društva Peter Tajč.

Poveljnik Občinske gasilske zveze je dal nalog za izvajanje taktične vaje. Vsaka desetina je odšla na svoje mesto in pričela z izvajanjem vaje po načrtu. Kljub manjši smoli desetine iz Utoka je bila vaja uspešno izvedena.

Po končani vaji nam je spregovoril poveljnik Občinske gasilske zveze Jože Berlec. Pohvalil je delo desetine in zaželel vsem gasilcem, da se v svojem delu še naprej izpopolnjujejo in dosejajo vidne uspehe na področju gasilstva.

Vajo so si ogledali tudi predstavniki naše delovne organizacije, Utoka in KIK-a. Upamo, da so bili z delom desetini zadovoljni. Zavedamo se, da lahko le s takim usposabljanjem in skupnim delom varujemo naše skupno premoženje in koristimo naši družbi.

Dragan Mejač

Hasib si je za štiriletno »športno tlako« pri-
služil srebrni znak sindikata

KAKO »DRAGO« BOMO LETOVALI

Cene, cene in spet cene. Rastejo še hitreje kot najbolj skrbno zalivane rožice in so tema naših vsakodnevnih pogovorov. Res smo se na rast cen že navadili, a ko do podražitve pride tudi pri naši sindikalni ponudbi letovanja, nas to bolj pogreje kot vse ostalo. Ker vemo, kakšna je naša počitniška ponudba, smo jezni malo bolj ali skoraj nič, odvisno, kam se bomo podali v poletni sezoni. Pridobili smo si lepe, nove počitniške objekte ob morju, v toplicah in v planinskem kotu. Nekateri jih bodo obiskali, drugim pa pravilnik tega nebo dovolil. Imamo tudi stare prikolice, dom, hišice, ki bodo v poletnih mesecih naše prebivališče za teden ali deset dni. Niso nič več sijoči in čisti kot novi, a vendar smo zadovoljni, da jih imamo. Omogočajo nam precej cenejši dopust, kot bi ga zmogli v lastni režiji. Vsa turistična ponudba je letos tako draga, da je za penzion ob morju za štiričlansko družino treba odšteti več povprečnih osebnih dohodkov. Seveda se »dobi« tudi kaj cenejšega, a kaj, ko je tega bolj malo, kandidatorov pa največ.

V kratki anketi si oglejmo, kakšno je mnenje naših sodelavcev o Svilanitovi dopustniški ponudbi in seveda povišanju cen.

Lah Lojze: Že veliko let z družino preživljam poletni dopust na Rabu. Všeč nam je mirno bivanje v našem domu in njegovi okolici. Na plaži in v vodi ni množice kopalcev, kar je predvsem zanimivo za družine z otroki, saj ni treba kar naprej gledati, kdaj se bo kdo izgubil. Všeč nam je tudi, ker je tako blizu morja. Cene so se res precej dvignile, vendar se mi glede na današnje podražitve sploh ne zdijo previsoke.

Vinkovič Kristina: Tudi mi zelo radi hodimo na Rab, vendar se mi cene zdijo kar precej visoke glede na ponudbo. Lani smo imeli slabe izkušnje s prehrano, pa tudi sanitarije in oprema niso najbolj primerni za današnji čas. Skripajoče postelje niso prijetna nočna glasba in tudi prenapolnjena soba s staro opremo ti ne daje velike možnosti gibanja. A kljub vsem se letos ponovno vračamo na Rab, saj upamo, da bo letos bolje.

Vinšek Tončka: Cene so se letos kar precej dvignile. Sama sicer ne bom plačala tako velikega zneska za počitnice v Novigradu, a za številno družino odšteješ kar lepo vsoto. Zdi se mi, da so cene za tuje osebe, ki letujejo z nami, previsoke. Ti »tujci« so prav tako naši družinski člani (nečaki, sestra ali bratje) in bi bile cene zanje lahko malo nižje. Za povsem tuje osebe pa naj bi ostale take cene.

Kaddoura Haseeb: Kljub visoki ceni dopusta v našem domu na Rabu, sem se ponovno odločil za letovanje na otoku, ker mi veliko pomenita prijetna družba in okolje. V primerjavi z inflacijo so se cene za naše počitniške kapacitete kar preveč povišale, saj se fovarniška turistična ponudba ne more primerjati s hotelsko.

Rak Anka: Letošnji dopust bomo preživeli v Umagu, saj uživamo v naravi in taborjenju. Tudi s šotorom se podamo na morje, letos pa sva z možem prvič dobila našo prikolico v Stella Marisu. Velika ugodnost bivanja v tem campu je, da se lahko naročiš na obrok, ki ga želiš, ostalo pa si lahko sam skuhaš v prikolici. Za ceno ne vem in verjetno glede na individualno taborjenje ne bo previsoka.

Repnik Tončka: Cene naših počitniških kapacitet se mi zdijo precej visoke. Prijavila sem se za letovanje v stanovanju v Maredi, a sem se zaradi visoke cene odjavila. Sedaj bomo letovali v istem naselju in to v večjem stanovanju, možev delovne organizacije za polovico nižjo ceno. S takim načinom letovanja sem zelo zadovoljna, saj imaš skoraj enako udobnost kot doma. Novost pri plačilu počitnic za zakonca, ki sta oba zaposlena v Svilanitu, tudi ni najboljša rešitev. Tadvda imata možnost letovanja samo po naših sindikalnih cenah ali pa hotelskih, medtem ko imamo vsi drugi še možnost v delovni organizaciji zakonca.

Podbevšek Zinka: S povišanimi cenami se kar strinjam. Vsi delavci Svilanita vlagamo svoja sredstva v izgradnjo in nakup počitniških kapacitet, za nizko ceno pa jih lahko v večini primerov koristijo le eni in isti. Tudi mlade družine in tisti brez »šoloobveznih« otrok si želimo preživeti dopust na toplem julijskem ali avgustovskem soncu in ne le v septembru, ko nam že »zima« trka na vrata. Zgodí se tudi, da ti še za ta termin zmanjka točka ali dve, čeprav se že dolga leta nisi postavil v vrsto za lov na »pike«.

Tušar Mile: Letos so cene individualnega letovanja tako visoke, da bom lahko v stanovanju v Maredi bival deset dni za 3-krat nižjo vsoto, kot bi s svojim šotorom v avto-campu. Pri izplačilu regresa bi tudi v naši delovni organizaciji lahko razmišljali kot drugje. Glede na visoke cene vseh vrst turističnih kapacitet, dobijo delavci, ki ne letujejo preko sindikata, za cca 60% višji regres kot ostali.

Schaffer Joži: Dopust bomo preživeli v naši prikolici v Stella Marisu. Tu je zelo ugodna ponudba, saj lahko kombiniram obroke v domu Induplati in samostojnim kuhanjem (zajtrk) v prikolici. Tudi cene v primerjavi z Rabom so nizke, saj bomo trije letovali za enako vsoto, kot bi na Rabu le dva.

Gladek Marjan: Veliko let sem hodil z družino na Rab, za letošnjo sezono pa sem se odločil za Novigrad. Na ceno obrokov nimam pripomb, saj vemo, kako je hrana draga. V primerjavi s to vrednostjo, pa je plačilo za bivanje v hišici pretirano drago. Ob tej priliki bi še pripomnil, da bi morali posvečati večjo skrb kontroli, kako kdo počisti za seboj. V precej slabem stanju lahko že dobimo prikolico, hišico ali stanovanje, če letujemo v septembru. Zato sem mnenja, da bi morali pri tako velikem številu počitniških kapacitet imeti človeka, ki bi vse to vzdrževal in izvajal kontrolo. Skrbel naj bi za nabavo nove opreme in redno vzdrževanje obstoječe.

To je le nekaj različnih mnenj, ki jih imamo. Lahko pa bi jih bilo še veliko več, saj ima vsak od nas še kaj pripomniti k temu in onemu.

Sonja

XXI. TEKSTILIADA '88

ODLIČNI KEGLJAČI

Z veliko podrtimi keglji se lahko pohvalijo udeleženci XXI. regijske tekstiliade v kegljanju. Kegljalo se je dva dopoldneva, v soboto, 16. aprila in nedeljo, 17. aprila na kegljišču v Planinki.

Uspešne so bila še posebno dekleta v postavi Korošec Mojca, Podgoršek Milena, Kozole Helena in Žnidar Marija, saj so v skupni razvrstitvi osvojile prvo mesto. V disciplini članice posamezno 4x100 lučajev si je 2. mesto »prikegljala« Korošec Mojca (363 kegljev) na 3. mesto pa se je uvrstila Kozole Helena (355 kegljev). Med ženskimi pari je par Korošec-Podgoršek osvojil drugo mesto, tretje pa par Kozole-Žnidar. Moško čast je tokrat »reševal« Svetec Jože z osvojenim 3. mestom v disciplini 6x200 lučajev (785 kegljev). Moški par Svetec-Novak pa je s 1555 podrtimi keglji osvojil 2. mesto.

EKIPNO ČLANI

	Svilanit	200 m
1	Svetec Jože	795
2	Goričan Robert	634
3	Zver Jože	736
4	Pipan Milan	753
5	Novak Franc	770
6	Cafuta Franc	713
	Skupaj	4991

	Tosama	200 m
1	Stare Janez	780
2	Kerč Miha	696
3	Kerč Jože	764
4	Hafner Marjan	790
5	Limoni Janez	779
6	Štrukelj Zdravko	833
R	Poznič Marjan	
	Skupaj	4642

	Induplati	200 m
1	Križman Oton	724

BORBENE IGRE

	1	1	1	2	2	2	3	3	3	4	4	4	Skupaj	mesto	
1	Svilanit	62	52	59	48	45	27	53	52	54	89	54	71	666	2
2	Tosama	63	65	56	53	72	72	51	67	72	62	70	52	755	1
3	Induplati	62	43	59	54	43	51	69	44	48	72	45	43	633	3

2	Bulič Miha	735
3	Eramn Vlado	720
4	Mlinarič Marjan	726
5	Gorjanc Andrej	353
6	Pavlič Tone	682
R	Zajc Stane	342
	Skupaj	4282

EKIPNO ČLANICE

	Svilanit	100 m
1	Kozole Helena	355
2	Žnidar Marija	336
3	Korošec Mojca	363
4	Podgoršek Milena	335
	Skupaj	1389

	Tosama	100 m
1	Kunstelj Darinka	333
2	Štrukelj Minka	394
3	Cerar Breda	293
4	Hafner Mojca	347
	Skupaj	1367

	Induplati	100 m
1	Gorjan Mija	361
2	Žerak Fani	289
3	Lah Vesna	298
4	Marolt Darinka	321
	Skupaj	1259

KONČNI VRSTNI RED

	Ekipno člani	
1	Tosama	4642
2	Svilanit	4391
3	Induplati	4282

	Ekipno članice	
1	Svilanit	1389
2	Tosama	1367
3	Induplati	1259

	Posamezni člani	
1	Štrukelj Z.	833
2	Majner N.	791
3	Svetec J.	785
4	Stare J.	780
5	Limoni J.	779

	Posamezne članice	
1	Štrukelj M.	394
2	Korošec M.	363
3	Kozole M.	355
4	Gorjan M.	351
5	Hafner M.	347

	Mešani pari	
1	Štrukelj - Štrukelj	1227
2	Novak - Svetec	1555
3	Hafner - Kerč J.	1554

	Članice - pari	
1	Kunstelj - Štrukelj	727
2	Korošec - Podgoršek	698
3	Kozole - Žnidar	691

V končnem vrstnem redu ekip je bila najboljša ekipa Tosame, drugi Svilanit in tretji Induplati.

Še poročilo s končnega sindikalnega prvenstva. Ni naključje, vendar tudi tokrat so bile Svilanitove kegljačice najboljše. Osvojile so prvo mesto in ličen pokal v trajno last, med skupaj 8 ekipami.

Moški boj je med 14 ekipami zadostoval za 6. ekipno mesto, med posamezniki pa si je bron prisvojil Zver Jože s samo 6 keglji zaostanka za prvouvrščenim.

Andreja Hribovšek

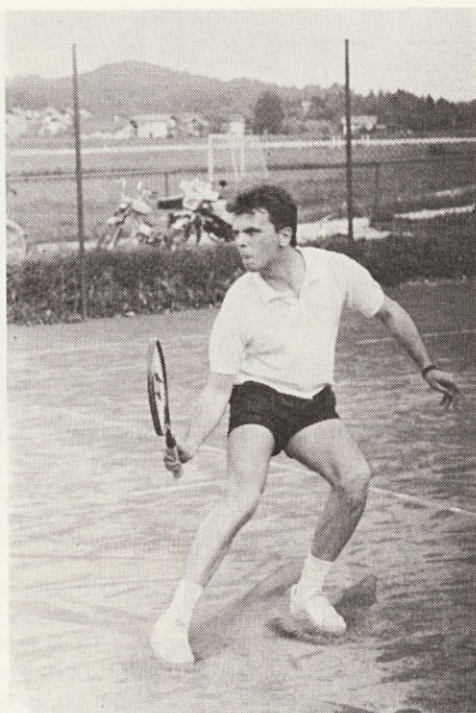
KDOR DUHA IMA? TA TENIS IGRA

Šport krepi duha in telo, še posebno, če je to tenis. V tretjem tednu meseca maja smo se najbolj ukaželjni učili tekanja za teniško žogico v Komendi. Pod reketsko taktirko izkušenega in prijaznega učitelja Danijela Ramšaka smo se pojali na soncu kar dve uri na dan. Seveda ne v službenem času. Kar naporno, si praviš, kaj?! Vendar vztrajen pač človek mora biti, tudi pri izgubljanju in mahanju mimo bistva. Teniška retorika je izredno zanimiva zadeva. Kajpada začetniki sedaj obvladamo le fore hand in back hand udarca, toda vsak dober nasprotnik to odlično razume. Orožja v boju proti . . . , nam še manjka, a volje je dosti. Z voljo uženemo vsakega.

Danijel je prvi dan prinesel polno košarico rumenih žog, zadnji dan pa jih je bilo v njej le še polovica. K sreči je začetni tečaj tenisa trajal le en teden, žog za nadaljevalnega namreč ne bi bilo dovolj.

Nekateri tenisači so bili že stari mački, drugi z malo manj izkušnjami. Najmlajši Samir in najstarejša Marinka sta bila najbolj požrtvovalna in zato bila brez konkurence.

Zadnji dan tečaja smo priredili pod milim nebom »ODPRTO TURNIRSKO TENIŠKO PRVENSTVO VELEMOJSTROV SVILANITA V KOMENDI«. Po-

Tokrat brez kravate in metuljčka

Borbeno . . .

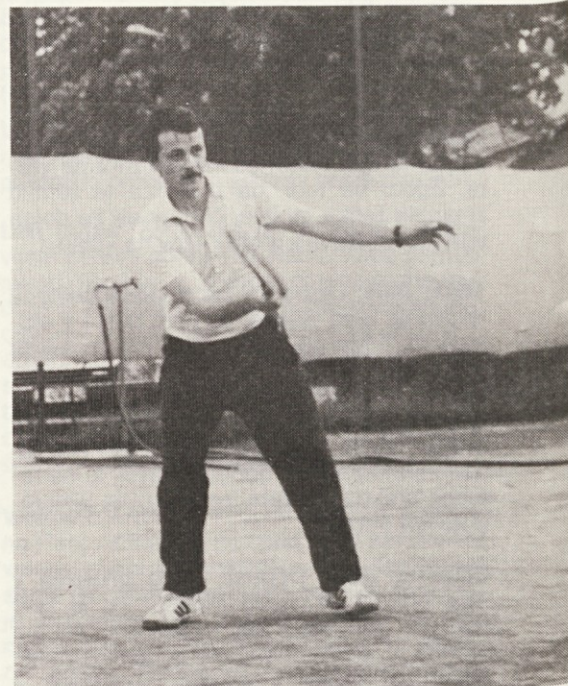
vabili smo tdi Živojinovića, vendar je dejal, da nima časa, ker je postal številka ena pri Lepi Breni.

Sončen petek, ves čas je bila vremenska napoved »pretežno jasno z grmenjem«, je botroval gladko gladki zmagi Miha in drugemu mestu Maherja. Tretje in četrto mesto sta si delila Mojca in Igor.

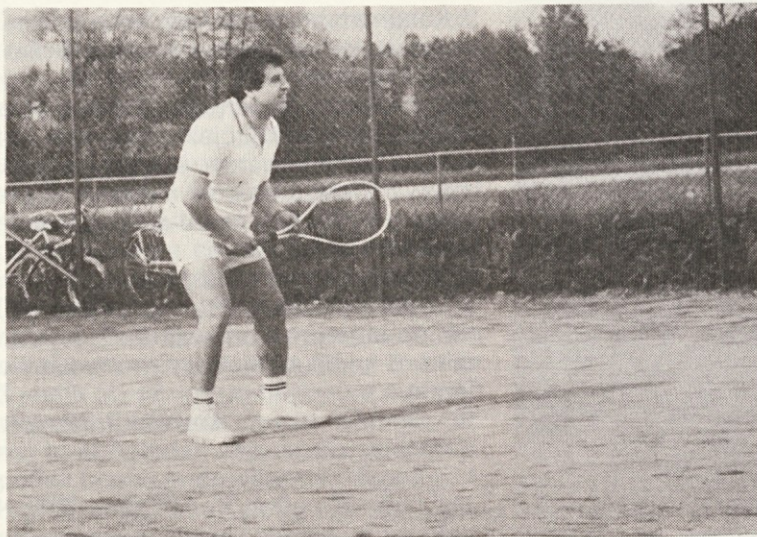
Frotirjev sindikat je vsakemu udeležencu podaril brisačo, najboljšima dvema pa borše. Na koncu smo si nazdravili in pивce je steklo po naših grlih.

Sedaj znamo za silo šport, ki je obrt in zaslužek tistih, ki lopar profesionalno vrte za tuje denarne enote, mi pa moramo za malo rekreacije odšteti visoke zneske, saj je znano, da so četrtki, ko ima Svilanit za svoje tenisače rezervirano igrišče pri konjih, zasedeni za kar veliko naše prihodnosti.

Mojcej

Pri osvajanju teniškega terena

Hasib letos brez poškodb (pred leti si je z loparjem poškodoval arkado)

Žogica-nogica, boš priletela . . .

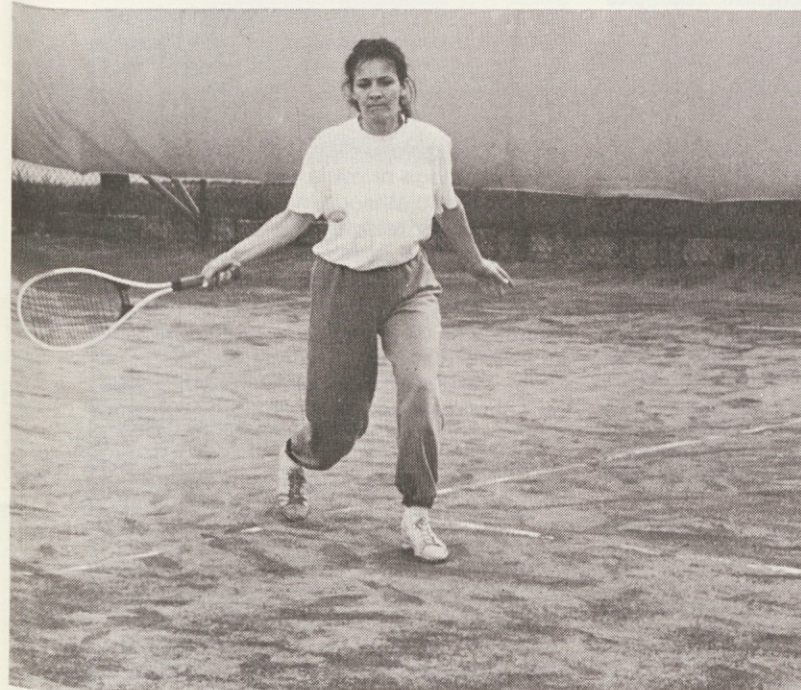
Računalniško nastavljen lopar za udarec

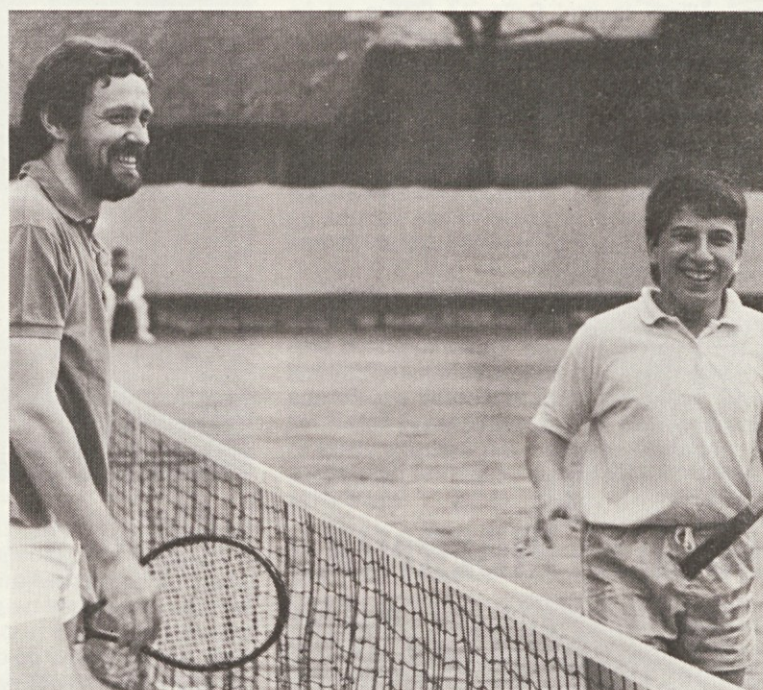
Vele mojstri teniškega prvenstva POD MILIM NEBOM . . .

Kulturni korak k žogi

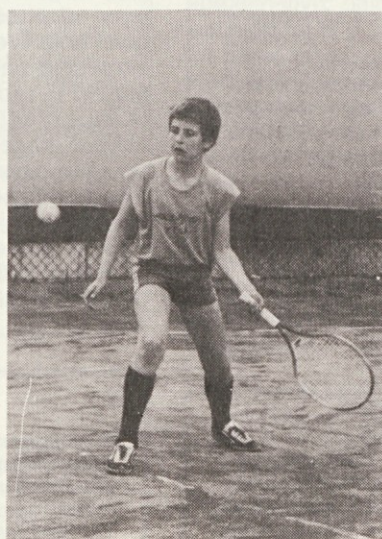
Malo baleta ne škodi . . .

Finalista zadovoljna, po nasmehu sodeč sta oba zmagovalca

Naš podmladek: Samir,

Anže,

Maša

in Mojca

**Upokojili
so se**

ANA ALPNER

V šivalnici je delala le zadnja tri leta pred odhodom. Svoja najlepša in najplodnejša leta pa je preživela ob tkalskih strojih. Težko se je navadila na mirno sredino, ki jo je obkrožala v šivalnici. Saj, kot pravi sama, so ljudje in tudi delo v tkalnici popolnoma drugačni.

Doma je iz Litije, tam je bila zaposlena sedem let v Kartonažni tovarni. Leta 1961 je prišla k sestri v Kamnik. Po enem letu se je zaposlila v tovarni Svilanit. Dobro se še spominja svojega prihoda, saj je isti dan nastopil delo v tovarni tudi nekdanji direktor tov. Marcijan.

Z delom je začela v tkalnici v Šmarci, kasneje se je tudi ona selila v Kamnik. Spominja se lepih uric, ki jih je preživela s svojimi sodelavkami. Čeprav so imeli takrat še deveturni delavnik in so delali vse sobote, ne bi svojih tkalskih strojev zapustila »za vse na svetu«.

Prišel pa je čas, ko je morala zapustiti svojo drago sredino – svoje sodelavke. No, pa saj one tudi odhajajo. Urice, ki jih bo preživljala doma, ne bodo osamljene, saj ima velik vrt in dva otroka. Čeprav sta že oba končala šolo in sta zaposlena, še vedno potrebujeta mamo, da ustreže njunim »majhnim« željam.

Jelka Rems

MARIJA PIBERNIK

Tudi Mariji je napočil trenutek, da se poslovijo od aktivnega dela in odide v pokoj. V Svilanitu se je zaposlila pred 26 leti kot tkalka v tkalnici frotirja. Zaradi zdravstvenih težav je morala zapustiti delo tkalke in oditi na lažje delo v konfekcijo frotirja kot adjustirka plaščev. Leta 1983 je bila premeščena na popravilo napak na plaščih, kjer je ostala do upokojitve. Vedno je bila

zelo marljiva in pridna delavka, dobra sodelavka, rada je pomagala tovarišicam v stiski, čeprav je tudi sama imela težave. Marija nima kakih posebnih želja in ciljev – edino zdravja si želi.

Ob njenem odhodu v pokoj želimo naši Mariji še veliko srečnih in zdravih let v krogu svojih najdražjih.

Zdenka Rijavec

ANI VEGL

Poslovala se je od nas in odšla v zasluženi pokoj tudi Ani Vegel. Nameravala se je posloviti že prej, vendar je še vedno poskušala pridobiti nekaj manjkajočih delovnih let, da bi lahko dostojno in v miru preživljala svojo jesen življenja.

V Svilanitu se je zaposlila 1957. leta v takratni barvarni, ki je tedaj zaposlovala samo ženske. Pogoji dela so bili slabi: delale so v škornjih, na prepihu, v vodi in nosile gumijaste predpasnike in rokavice. V tem času je opravila tudi izpit za polkvalifikacijo barvarja, ki jo je opravila z vso zavzetostjo. Več mesecev je hodila na tečaje v mrazu in snegu in vendar ji diploma ni več kaj dosti koristila, ker so v barvarno začeli sprejemati moške, posodabljati postopke

barvanja in beljenja, ženske pa razporedili v druge obrate. Nadaljevala je z delom v tiskarni, bila predstavljena za pol leta v previjalnico, kjer je bila na previjanju zelo zadovoljna. Leta 1964 je prišla v šivalnico. Začela je na rezanju po dolžini za kratek čas, vendar je šla kmalu na adjustiranje, kjer je delala do svoje upokojitve.

Ali še vedno izžareva polno življenjskega optimizma in volje do dela, ki jo bo razdajala v krogu družine. Pomagala bo bratu na Dolenjskem pri kmečkih opravilih, skrbela za dom in se veselila vsakega novega dne. Vso skrb bo posvetila rožam, obirala bo sadje ter pridno polnila shrambo. Ne bo pozabila tudi na gobe, ki jih je vedno z veseljem nabirala in si zanje marsikdaj »ukradla« dan ali dva dopusta.

Zaželimo Anici, da bi še dolgo uživala v senci svojega doma, da bi nas še kdaj obiskala, predvsem pa, da bi užila še mnogo lepih, zdravih in srečnih dni!

Anka Hubad

ZAHVALA

Ob smrti mojega očeta se sodelavcem zahvaljujem za izrečeno sožalje, podarjeno cvetje in spremstvo na njegovi zadnji poti.

Dragica Aljaž

FRANC BENDA

Ob izteku meseca aprila 1988 je »odšel« s seznama naših aktivnih delavcev v zaslužni pokoj naš Benda Franc iz oddelka pripravjalnice.

Že v letu 1961 je prvič prestopil prag Svilanita in začel kot zunanji delavec, nekaj

kasneje je opravljal delo tiskarja, v letu 1962 delo preddelavca in medfaznega skladiščnika, od leta 1970 dispečerja in od 1978 dalje medfaznega skladiščnika – dispečerja.

Bil je eden zelo redkih delavcev, ki se mu nobena naloga ni zdela pretežka. Vedno je znač reči mojstru, da ni problema in tudi zares je delo brez problema dobro in natančno opravil. Zadnja leta je bil France rezervni medfazni dispečer, ki je pokrival odsotne delavce na več sorodnih nalogah, kar pomeni, da je večkrat v enem tednu delal na prvi ali na drugi izmeni, s čimer je pokazal izredno razumevanje do sodelavcev ter čut do reševanja proizvodnih problemov v delovni enoti. Pri premišljevanju se mi je utrnila misel, da je morda prav dobra volja in tak odnos do dela tudi ključ do zdravja, ki je bilo na srečo Francetu še kar naklonjeno. Če bi radi našli njegove bolniške izostanke jih, verjemite ali ne, v vseh osemindvajsetih letih dela v Svilanitu ni kaj sešteti, ker France ni bil niti en sam dan v »bolniški«. Mislim, da je res škoda, da za take rekorde niso v navadi priznanja, še posebej v Francetovem primeru, če omenim, da po tolikih letih dela ni želel, pa čeprav na stroške DO, koristiti preventivno okrevanje. Večkrat je bil že predlagan za okrevanje, pa je vedno rekel, da je dovolj tistih, ki bi radi šli oziroma so bolj potrebni okrevanja kot on. Ko to pišem, je France že kakšen mesec doma, ker je na koncu izkoristil še ves preostali letni dopust in ko sem med tem časom imel priliko govoriti z njim, pa tudi njegovo ženo, sem ugotovil, da France ne sedi doma križem rok, temveč še naprej pridno dela na kmetiji ali pa pri sorodnikih, ki očitno cenijo njegovo delavnost.

ZAHVALA

Sodelavcem iz konfekcije frotirja in kontrolnega oddelka se iskreno zahvaljujem za sočustvovanje ob smrti moje drage mame, za podarjeno cvetje in spremstvo na njeni zadnji poti.

Valči Grkman

Kakorkoli že mi ocenjujemo toliko let dela našega Benda, lahko rečemo le, da je bil zares »fant od fare« in bomo izredno težko našli nadomestilo zanj. V imenu vseh sodelavcev izrekam Francetu hvaležnost za njegovo prijaznost in njegov delovni prispevek, ki ga je dodal k razvoju in napredku Svilanita. Prav tako mu želim, da bi mu zdravje služilo še vrsto let in da bi užival zaslužen pokojnino v krogu domačih, ki ga imajo upravičeno lahko radi.

Stane Poljanšek

SLAVKA OSOLNIK

Težko bo zapolniti vrzel, ki je nastala ob njenem odhodu, saj je težko nadomestiti tako dobro in prizadevno delavko.

V Svilanitu se je zaposlila 1958. leta v obratu barvarne v Šmarci. V barvarni je delala štiri leta, nato je delala kratek čas v ti-

In memoriam

IVO KONČNIK

Močnejša od življenja, volje želje – je smrt. In ta kruta resnica je prišla tudi med nas, ko smo prejeli sporočilo, da se je za vedno poslovil naš Ivo.

Slika Iva iz časa slovesa ob upokojitvi še vedno visi na stroju v tkalnici Svile. Kot da je bilo njegovo življenje povezano samo z delom in prizadevanji za boljši jutri. To je najbolj občutil kot mlad fant v partizanih, ko je bil ranjen in tudi kasneje v življenju. V Svilanit je prišel 5. 1. 1949. Opravljal je različna dela in ni mu bilo težko poprijeti za vsako delo, kjer je bilo potrebno. Večkrat mi je pripovedoval o udarniškem delu v Svilanitu z željo po lepši prihodnosti. Dolga leta v Svili je bil povezan s tkalnico kot vodja izmene – vse do upokojitve 31. 5. 1981. Tudi po upokojitvi je stik z nami še ohranil in je prihajal med nas kot pogodbeni delavec. V letošnjem letu smo ga videvali vse manj. Zapustil nas je, star šele 64 let.

Iva smo imeli sodelavci radi. Svojo strokovnost in prijaznost je rad prenašal med nas. Bil je nasmejan, delaven, pripravljen pomagati vsem. Prav zato je bilo naše slovo od njega težko.

Janez Kimovec

ZAHVALA

Ob smrti moje drage mame se vsem sodelavcem iz konfekcije frotirja zahvaljujem za izrečeno sožalje, podarjeno cvetje in spremstvo na njeni zadnji poti.

Majda Cevec

skarni, štiri leta pa v previjalnici. Ko je prišla v šivalnico, se je takoj zaposlila na delih in nalogah adjustiranja, kjer je ostala vse do upokojitve. Bila je dobra delavka. V svoji sredini pri »nekaterih« sodelavkah ne preveč priljubljena, ker je bila po njihovem mnenju preveč »zagnana«.

Toda njej življenje ni prizanašalo. Zelo kmalu je ostala sama z dvema hčerkama. Sama se je po moževi smrti borila za njihov obstoj in boljšo bodočnost, zato je bila taka tudi na delovnem mestu, marljiva in »zagnana«.

Slavka, radi se vas bomo spominjali, želim pa vam čim več zdravja in mirnih uric.

Jelka Rems

MILENA KONCILJA

Jeseni leta 1952 je potrkala na vrata Svilanita mlado dekle, zelo zgovorno in veselo. Začela je kot prisukovalka in tkalka na svilenih statvah, nato je opravljala naloge vezanja in vdevanja svile. Kratek čas je bila tudi adjustirka in potem še na čiščenju metraže in popravilu napak. Leta 1972 je začela delati kot krojilka v krojilnici frotirja. Ko se je ustanovil »butik«, je postala krojilka za posamično krojenje.

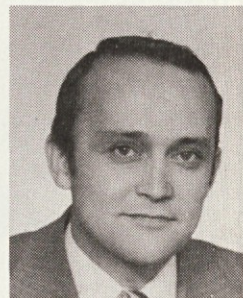
»Včasih so bili delovni pogoji veliko slabši, prijeti je bilo treba za vsako delo, pa je bilo razumevanje med ljudmi vendarle boljše.« Tako se spominja Milena svojih lepih in manj lepih trenutkov, ki jih je doživela v Svilanitu. V pokoj odhaja vesela in polna načrtov. Ob tej priliki v imenu sodelavcev izrekam Mileni priznanja za njeno opravljeno delo in njen prispevek, ki ga je dala za naš današnji in jutrišnji Svilanit. Želimo ji še mnogo polnih, zdravih in zadovoljnih let.

Zdenka Rijavec

Dobrodošli med nami

Z odhodom Marije Sitar, ki je bila zadolžena za vodenje gospodarsko finančne službe, smo po večkratnih razpisih sprejeli v delovno razmerje **Rajka Zadravca**, ki je nastopil delo pri nas s pričetkom junija 1988.

Za delo v naši organizaciji se je odločil z željo, da spremeni delovno področje in še dogradi znanje na področju finančnega poslovanja in s tem oplemeniti že dolgoletne izkušnje na podobnem področju dela, ki jih je pridobival na različnih delih, ki jih je opravljal po končanem študiju na Ekonomski fakulteti v Ljubljani. Resnejše delovne izkušnje je pričel pridobivati v Brestu Cerknica, kjer se je ukvarjal z analizami in planom poslovanja te delovne organizacije. Z uvajanjem marketinga v lesni industriji so ga okupirali s to vrsto dela. Po nekaj letih dela na opisanih področjih je prevzel delo vodja računovodstva v delovni organizaciji Avtoobnova. Ob združitvi Avtoobnove in Avtocommerca je bil premeščen v skupne službe, kjer je organiziral delo na novo ustanovljene službe s področja marketinga, analiz in plana predstavništva in propagande. Po vseh teh izkušnjah v času 20 let je prevzel delo v naši organizaciji z željo in voljo, da se čimprej vpleje v uspešno vodenje gospodarsko finančne službe.

Vsi se zavedamo, da je uspešnost poslovanja delovne organizacije v veliki meri odvisna od pravnega finančnega in deviznega poslovanja, ki sodi v resor dela, ki ga je tovariš Zadravec prevzel, zato mu želimo čim uspešnejšo vključitev v delo pri nas.

In memoriam

MIKI ŠURK

Bil je človek, ujet v tovarištvo.

Ko sem pred šestnajstimi leti vsa obupana »dešifrirala« čačke, zapisane na strokovnem svetu, me je Miki rešil zanesljivo polomije, ki bi se iz zapisnika izcimila. Začetnici neuki mi je znal pojasniti poslovne besede in pojme. Skupaj sva jih zapisala na bel papir, kjer so dobile svoj smisel. Ko sem pa zemljevidu Italije mrzlično iskala Montenegro, kamor naj bi prispelo tovarniško sporočilo, me je posmeha pred sodelavci in strankami rešil on, saj mi je razvozlal uganko in rešitev poiskal kar v Crni gori.

Takšen je bil Miki, vedno prisoten, ko si ga potreboval, z zvrhano mero dobre volje in tovarištva.

Tako je bilo nekoč davno, ko sem jih štetla dvajset in ko jih je imel Miki toliko kot jaz danes.

Rad je imel glasbo, rad se je smejal; bil je ujetnik not in smeha. In njegovo srce je bilo ujet v zanki svojih deklet, Sabine in Mojce. Kaj vse sta mu pomenili!

A bil je tudi ujetnik bolezn, ki mu ni odprla vrata svoje ječe. Ostal je za njimi, ujetnik, sam in umrl.

Počivaj v miru Miki, slednjič ujet v nedrje zemlje črne!

ZAHVALA

Ob boleči izgubi mojega ljubega moža se najlepše zahvaljujem njegovim sodelavcem iz TOZD Svila, mojim sodelavkam iz šivalnice TOZD Frotir ter vsem ostalim sodelavcem za lepo cvetje, ki ste mu ga podarili, izrečeno sožalje in spremstvo na njegovi zadnji poti.

Lenčka Končnik

Za spominski album

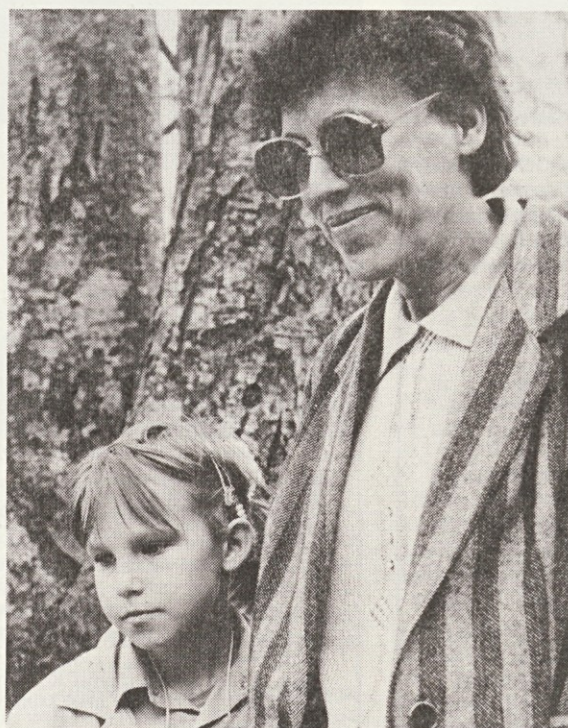
Vsi smo se zbrali

Nasmeh prvomajskemu jutru

... okoli Martine, ki nas je pred izdajo bonov »legitimirala«

Tudi naju je lepo jutro privabilo

Meni pa ni ne za jesti, ne za piti, ker me boli glavca

Prvomajsko dopoldne kot nalašč za kakšno »lovsko«

Kljub dobremu razpoloženju naju je sram

Uganite kdo sem? Teta je pred menoj, mama pa za menoj

Če hočem, da bom velik kot očka, moram veliko jesti

Čeprav s polnimi . . . , so dobre volje in nasmejani

Dobro jutro, naši upokojenki!

To je pa naš najmlajši

. . . saj ni to nič hudega, pravi mali Andrej in se še bolj stisne k mami

Ne, no, nočem se slikati . . .

Takole pa zgleda, če jo preseneti fotografsko oko

*Modni dodatki
za vašo samozavest*